

Hạnh Phúc Tiểu Khu Thất Hào Lâu

Contents

Hạnh Phúc Tiểu Khu Thất Hào Lâu	1
1. Chương 1: Cuộc Gặp Mặt Đầu Tiên Giữa Cậu Trai Trẻ Chuyển Phát Nhanh Và Đại Thúc . . .	1
2. Chương 2: Tình Yêu Bắt Đầu Nhỏ Giọt Từ Lúc Ở Chung	4
3. Chương 3: Lửa Vào Cửa Rồi...	9
4. Chương 4: Cuộc Sống Ở Chung Của Hai Người	12
5. Chương 5: Thân Phận Của Cậu Trai Trẻ Chuyển Phát Nhanh 1	16
6. Chương 6: Thân Phận Của Cậu Trai Trẻ Chuyển Phát Nhanh 2	22
7. Chương 7: Ám Chỉ	26
8. Chương 8: First Kiss	30
9. Chương 9: “lão Động Vật” Ra Khỏi Cửa	33
10. Chương 10: Đi Công Tác Trở Về	38
11. Chương 11: Nghỉ Phép Ra Ngoài 1	43
12. Chương 12: Nghỉ Phép Ra Ngoài 2	47
13. Chương 13: Cuộc Sống Sau Kỳ Nghỉ Phép, Kết Thúc	53

Hạnh Phúc Tiểu Khu Thất Hào Lâu

Giới thiệu

Thể loại: nhất công nhất thụ, ăm ắp, nhẹ nhàng, tình duyên đô thị, HE. Edit:SecretwindLà một câu chuyện tình yêu the

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tieu-khu-that-hao-lau>

1. Chương 1: Cuộc Gặp Mặt Đầu Tiên Giữa Cậu Trai Trẻ Chuyển Phát Nhanh Và Đại Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Một ly hồng trà ướp lạnh cho ngày mùa hè nắng nóng mang tới sự mát mẻ...)

Tìm được ngã tư đường, nhưng như thế nào cũng không thấy được biển số nhà, Lý Ninh Hạ cười xe máy, dưới ánh mặt trời chói chang cực nóng, đã ở khu này chạy vòng vo đủ ba vòng rồi.

“Lầu bảy tiểu khu Vui Về...”

Xác định mục tiêu khẳng định là một tòa nhà rất lớn, tối thiểu sẽ có bảy tầng lầu, Lý Ninh Hạ đứng giữa các căn nhà bắt đầu dùng mắt lướt tìm một lần nữa. Danh sách hàng hóa trong tay cũng đã chuyển giao gần xong, chỗ ngồi đằng sau xe máy là một túi vải lớn của công ty chuyển phát nhanh, lúc này trong đó chỉ còn lại bưu kiện của một người thôi. Nếu sớm tổng nó đi, bây giờ chắc chắn có thể trở lại công ty nhận giấy

phê chuẩn làm việc nhanh nhẹn. Nhưng mà điều phiền toái chính là, không lưu số điện thoại, nghĩ đến điều này, Lý Hạ Ninh không khỏi nhíu mày.

Sau khi hỏi ông chủ cửa hàng ven đường, Lý Hạ Ninh đầy nghi hoặc mang theo tâm tình bị lừa gạt trở lại một tiểu khu mà cậu đã đi ngang qua. Một bức tường thấp vây quanh một tòa nhà năm tầng lầu thoạt nhìn khá cũ kỹ, ước chừng đã được xây dựng khoảng hai mươi năm. Phần nửa dưới của bức tường được bao phủ bởi những đoạn dây thường xuân, cửa sắt với những vết gỉ sét loang lổ dường như không thể chống đỡ nổi bất kỳ sự va chạm mạnh nào. Đứng ở ngoài cửa lớn, Lý Hạ Ninh nhìn vào trong, thật sự là một “Tiểu khu”, toàn bộ sân xem ra nhiều nhất chỉ có hơn mười chiếc xe, trên thực tế trong sân cũng không có chỗ để xe, khoảng không dư ra được dùng để trồng mấy bồn hoa với đủ loại cây khác nhau, bên cạnh cửa chính là một phòng nhỏ có cửa gỗ, xem kiểu dáng chắc là phòng bảo vệ rồi.

“Xin hỏi nơi này có phải là tiểu khu Vui Vẻ không ạ?” Lý Hạ Ninh vừa hỏi vừa dùng mắt tìm kiếm biển số nhà.... Nhìn mãi, nhìn cỡ nào cũng không thấy nổi.

“Đúng vậy”

Nhẹ nhõm thở dài một hơi, Lý Hạ Ninh lập tức mê mang hỏi: “Chỗ này có lầu số bảy sao?”

Bảo vệ cửa là một người đàn ông tuổi trung niên, một ngón tay đưa lên chỉ về tòa nhà năm tầng lầu, “Đây không phải sao?”

Lý Hạ Ninh buồn bực cúi đầu. Nguyên lai chỉ cần đánh thêm một cái số bảy thì gọi là bảy lầu, không nhất thiết phải có một, hai, ba bốn năm sáu lầu a.

Hóa đơn trong tay cũng không ghi rõ biển số nhà, Lý Hạ Ninh hỏi bảo vệ cửa, “Xin hỏi nơi này có một người họ Niếp không ạ.”

Bác bảo vệ nhiệt tình giúp đỡ tìm kiếm biển số nhà của chủ để liên lạc, tìm được tại phòng 503 có chủ hộ họ Niếp, lại không có lưu số điện thoại.

“Phiền bác giúp cháu canh xe máy một chút, cháu đi đưa cho người chủ phòng 503 một bưu kiện.” Lý Hạ Ninh quyết tâm lên lầu tìm xem, hy vọng người nhận bưu kiện đang ở nhà.

Bảo vệ cửa sáng khoái đáp ứng nói: “Được, cậu đi đi.”

Đem xe máy giao cho bảo vệ cửa tạm thời trông giúp, Lý Hạ Ninh lưng mang túi vải đi vào tiểu khu.

Sau khi gõ cửa một hồi, nghe được có người lên tiếng: “Ai đó?”

“Xin chào, tôi là người của công ty chuyển phát nhanh, ngài có một bưu kiện.”

“Đến đây.”

Không bao lâu, cửa được mở ra, khi nhìn thấy người mở cửa, Lý Hạ Ninh giật mình. Trước mắt xuất hiện một người đàn ông trung niên khí chất rất nhã nhặn, nhã nhặn tới nỗi Lý Hạ Ninh cảm thấy thật bất ngờ. Người đàn ông đeo một kính mắt màu bạc có tướng mạo đoan chính, phía trên mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, bên dưới mặc chiếc quần dài rộng bằng kaki, lúc này, anh nhìn Lý Hạ Ninh, trên mặt là nụ cười ôn hòa, làm cho người ta có cảm giác vừa dịu dàng vừa ôn nhu.

“Xin chào, xin chào.” Người đàn ông trung niên mở miệng bắt chuyện với Lý Hạ Ninh.

Lý Hạ Ninh phục hồi tinh thần lại, hỏi, “Anh là Niếp Thịnh Lâm?”

Người đàn ông trung niên gật gù đầu, “Phải.”

“Anh có một bưu kiện.” Tìm được người, Lý Hạ Ninh thật cao hứng, “Phiền anh đem giấy tờ có thể chứng minh bản thân để cho tôi kiểm tra một chút.”

Niếp Thịnh Lâm mở rộng cửa, sau đó xoay người trở về phòng lấy giấy chứng minh, Lý Hạ Ninh đứng ở cửa chờ, lúc này cậu thấy được bày trí trong phòng.

Đây là một căn hộ hai phòng bình thường, trên bức tường trắng đã điểm ó vàng, đối diện cửa chính không có treo rèm cửa sổ, phòng khách ngổn ngang những giấy tờ rơi rớt, trên mặt đất còn có đồng hồ vật linh

tính xếp chồng lên nhau, nhìn nghiêng qua là một ghế sofa lớn được phủ một tấm vải lanh lớn, dường như là để tránh bụi bặm. Tất cả đều cho thấy chủ nhân là mới vừa dọn vào đây, còn chưa sửa sang lại.

Niep Thịnh Lâm cầm ra giấy chứng minh, Lý Ninh Hạ xem xét qua, mời anh ký tên trên giấy chứng nhận chuyển phát, sau đó đem bưu kiện giao cho anh.

“Cám ơn.”

Niep Thịnh Lâm ngẩng đầu mỉm cười khiến cho Lý Ninh Hạ không nhận được lại đánh giá một chút. Lý Ninh Hạ thoát nhìn khăng định qua tuổi ba mươi, khỏe mắt đã có nếp nhăn khá rõ ràng, mái tóc đen nhánh lúc này có chút rối, có lẽ anh vừa mới thu dọn đồ đạc.

Nghĩ tới vừa rồi dưới ánh mặt trời chói chang mà chạy xe trên đường tìm kiếm, Lý Ninh Hạ không nhận được ngữ khí cứng rắn ép buộc nói: “Niep tiên sinh, sau khi anh ký tên xong, phiền anh đem số điện thoại lưu lại, chỗ của anh thật sự rất khó tìm.”

Nghe Lý Ninh Hạ nói như vậy, Niep Thịnh Lâm đầu tiên hơi lộ ra vẻ khó hiểu, liền liên tiếp gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, nhất định, lần sau nhất định sẽ lưu số điện thoại. Thật xin lỗi.”

Một chút tâm lý muốn báo oán đã bị thái độ vâng vâng dạ dạ của đối phương làm cho tiêu tan, không nghĩ tới người đàn ông này tính tình lại tốt như vậy, ngược lại làm cho trong lòng Lý Ninh Hạ có một chút hối hận, cảm thấy ban nãy không nên dùng thái độ lạnh lùng đối với anh.

Suy nghĩ muốn khác phục một chút, Lý Ninh Hạ từ túi tiền lấy ra danh thiếp quảng cáo của công ty, ngược lại dùng giọng nói đầy bình thản nói: “Tiên sinh, nếu như anh có bưu kiện muốn chuyển phát, xin mời gọi đến số điện thoại trên này để liên lạc với chúng tôi, chúng tôi sẽ tới nhà lấy bưu kiện. Công ty của chúng tôi làm việc rất tốt.”

Niep Thịnh Lâm hai tay tiếp nhận danh thiếp, nhìn nhìn, sau đó nói với Lý Ninh Hạ: “Cám ơn, cám ơn.”

Đối phương khách khí như vậy, thoát nhìn tính tình rất được, người đàn ông trung niên mềm mại nhu hòa, ấn tượng đầu tiên của Lý Ninh Hạ đối với anh không tồi.

Tiến người con trai chuyển phát nhanh đi, Niep Thịnh Lâm một bên dọn dẹp phòng, một bên hồi tưởng lại. Bộ dáng khoảng độ tuổi hai mươi, gầy gầy cao cao, tóc đen mắt đen, tướng mạo thanh tú, trên người có một khí chất mạnh mẽ của tuổi trẻ. Khiến cho Niep Thịnh Lâm không thể không chú ý tới chính là hình xăm trên tay cậu nhỏ đó. Chiếc áo T-shirt ngắn tay che khuất đi một số nơi, nhưng vẫn có thể nhìn ra ở trên ngực cậu trai đó có một vết xăm hình rồng, đuôi rồng kéo dài tới cánh tay trái, hoa văn vẩy rồng rồng thật sự tinh tế, trông rất sống động.

Loại người gì sẽ có hình xăm? Niep Thịnh Lâm có thể loáng thoáng đoán được một tí, anh hoàn toàn không ngại, căn bản không để trong lòng đi.

Vốn nghĩ rằng sẽ chẳng gặp lại, không ngờ tới rất nhanh hai người lại thấy mặt nhau.

Nhìn thấy địa chỉ quen thuộc ghi trên giấy dán bưu kiện, lúc này, trên đó có ghi số điện thoại của Niep Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ một lần nữa đi vào tiểu khu Vui Vẻ giao hàng.

Mở cửa ra, nhìn thấy bên ngoài chính là Lý Ninh Hạ, trên mặt Niep Thịnh Lâm lộ ra tươi cười, “A, xin chào, xin chào.”

“Bưu kiện của anh.”

Niep Thịnh Lâm xoay người muốn đi, “Tôi đi lấy giấy chứng minh.”

Lý Ninh Hạ gọi anh lại, “Không, không cần.”

Niep Thịnh Lâm cười cười, tiếp nhận tờ hóa đơn, ký tên. Sau khi hai bên giao nhận xong, nhìn thấy mồ hôi bên cổ Lý Ninh Hạ, hai má bị phơn nắng tới ửng đỏ cùng chiếc áo T-shirt ướt mồ hôi, Niep Thịnh Lâm nói: “Khí trời thật nóng a.”

Đi theo lời nói của Niep Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ lên tiếng “Phải.”

Gọi lại Lý Ninh Hạ sắp đi, Niếp Thịnh Lâm rất nhanh quay về phòng cầm một ly hồng trà ướp lạnh đưa cho cậu, “Này cho cậu uống.”

“Không, không thể nhận.” Công ty có quy định, không thể dễ dàng tiếp nhận đồ khách hàng tặng.

“Uống đi, trời nóng như vậy, cầm, cầm.”

Niếp Thịnh Lâm bắt buộc đưa ly hồng trà nhét vào trong tay Lý Ninh Hạ. Còn phải nhanh chóng đi giao bưu kiện cho các nơi khác, Lý Ninh Hạ không tiếp tục tranh chấp nữa, cầm ly hồng trà lạnh rời đi.

Một ly hồng trà ướp lạnh cho ngày mùa hè nắng nóng mang tới sự mát mẻ, đã để lại trong lòng Lý Ninh Hạ một ấn tượng đầy sâu sắc.

2. Chương 2: Tình Yêu Bắt Đầu Nhỏ Giọt Từ Lúc Ở Chung

Khi quay trở lại khu này giao hàng, Lý Ninh Hạ phát hiện, bên cạnh tiểu khu của Niếp Thịnh Lâm có một con hẻm nhỏ, đi sâu vào sẽ gặp một khu chợ ngoài trời, xuyên qua chợ đi thêm khoảng năm phút đồng hồ có thể đến công ty của cậu. Nguyên lai là gần như vậy a! Khi giao một bưu kiện khác cho Niếp Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ quyết định xếp nó vào vị trí cuối cùng trong danh sách.

Gần sáu giờ, Lý Ninh Hạ tới tiểu khu Vui Vẻ, khi cánh cửa phòng 503 mở ra trước mắt cậu, từ bên trong truyền ra một cảm giác mát mẻ phả vào mặt, Lý Ninh Hạ không khỏi thở ra một hơi. Ánh mắt bất chợt chú ý tới máy điều hòa gắn trong phòng khách, còn có rèm cửa sổ màu xanh lục nhạt, Lý Ninh Hạ cười, xem ra chủ căn hộ đã sửa sang và bày trí lại nơi này rồi.

“Anh có bưu kiện này.” Lý Ninh Hạ đưa ra tờ biên lai.

“Cám ơn, cám ơn.” Theo thường lệ là một điệp khúc cảm tạ. Niếp Thịnh Lâm có ý bảo Lý Ninh Hạ vào cửa, “Đừng đứng ở cửa a, vào đi, trong phòng mát hơn.”

Đối mặt với lời mời, Lý Ninh Hạ không cách nào nói không thể được. Rốt cuộc, từng bước từng bước đi vào cửa.

Không vội vã ký tên lên tờ biên lai, Niếp Thịnh Lâm lấy dưa hấu từ trong tủ lạnh ra, bổ nhỏ thành từng miếng rồi đem mời.

“Đến, ăn cái này, giúp làm tan bớt cái nóng. Cậu chắc đã chạy ở dưới nắng cả ngày hôm nay rồi.”

Cổ họng của Lý Ninh Hạ đã khát khô từ lâu mà vẫn chưa có ăn uống gì, ánh mắt cậu không khỏi bị màu đỏ tươi của miếng dưa hấu hấp dẫn, Niếp Thịnh Lâm lại lấy ra một cái đĩa nhỏ dùng để đựng gọt tàn thuốc, để cho Lý Ninh Hạ nhả hột dưa ra. Lúc này đã không còn cách nào cự tuyệt rồi, Lý Ninh Hạ bắt đầu ăn dưa hấu.

Niếp Thịnh Lâm ký giấy đã nhận, lúc ngồi ở một bên mở giấy gói bưu kiện ra, tiện thể cùng Lý Ninh Hạ trò chuyện vài cậu.

“Cậu muốn xe để giao hàng sao?”

“Không, tôi chạy xe máy.”

“A, như vậy thì rất nóng a, phải chú ý, cẩn thận kẻo bị cảm nắng.”

Lý Ninh Hạ nghe được, thấy đối phương quan tâm thật sự chân thành, tuy rằng là người xa lạ, nhưng sự thân thiện của Niếp Thịnh Lâm khiến cho trong lòng Lý Ninh Hạ cảm thấy thật ấm áp.

“Àn.”

“Mang bình nước theo bên cạnh đi.”

“Có mang, nhưng mà hiện tại không đủ để uống.”

Ăn vài miếng dưa hấu, Lý Ninh Hạ đứng lên nói phải đi, Niếp Thịnh Lâm cười tiễn cậu ra tận cửa.

Niếp Thịnh Lâm gần đây có rất nhiều bưu kiện, ở nhiều nơi gửi tới, cách một vài ngày lại có thêm một món. Chính bởi vì điều này, Lý Ninh Hạ cùng anh liên gia tăng cơ hội gặp mặt nhau. Trước khi giao hàng, Lý Ninh Hạ sẽ gọi một cuộc điện thoại. Nghe giọng nói nhẹ nhàng êm tai từ phía bên kia truyền đến, Lý Ninh Hạ đối với Niếp Thịnh Lâm lại tăng thêm vài phần hảo cảm. Cậu rất thích con người ôn hòa này.

Lý Ninh Hạ âm thầm đoán rằng, Niếp Thịnh Lâm đại khái là gần đây dọn tới chỗ ở mới, cho nên lên mạng mua sắm. Quả thật, anh mua không ít món, như là sách, đồng hồ báo thức, các vật dùng hằng ngày và nhiều món linh tinh khác.

Vẫn muốn tìm một dịp để cảm ơn ly hồng trà ướp lạnh kia, rốt cuộc, Lý Ninh Hạ đã tìm được cơ hội rồi.

Hôm nay, sau khi đã gửi tất cả các món hàng đến từng khu được phân công, Lý Ninh Hạ thấy tên Niếp Thịnh Lâm trong danh sách. Nhóm đồng sự cũng bởi vì trong thời gian ngắn luôn nhìn thấy cái tên này mà đối với nó có chút quen thuộc.

“Tiểu Lý, là khu nhà của người nọ kia.”

Nhìn thấy gói bưu kiện được bao bọc, Lý Ninh Hạ có điểm ngoài ý muốn. Lần này là một món hàng lớn, được đóng gói kĩ càng đầy chuyên nghiệp, cũng rất nặng, không biết là đựng cái gì nữa. Bởi vì món hàng có thể tích lớn, cho nên Lý Ninh Hạ liền cho nó vào cuối danh sách.

“A...” Nhìn tới cái hộp lớn, Niếp Thịnh Lâm kinh ngạc một chút, tựa hồ đang nghĩ tới anh ta rốt cuộc đã mua cái gì.

Sau khi ký nhận, Lý Ninh Hạ không vội đi, thấy Niếp Thịnh Lâm nhìn cậu, liền cười một cái, “Cái hộp thật lớn a.”

“Àn, chắc là cái kệ giày có thể tự lắp ráp dễ dàng tại nhà đây.”

Hóa ra là món này sao.

Nhận thấy Niếp Thịnh Lâm hình như không biết xoay sở thế nào, Lý Ninh Hạ liền đáp lời nói, “Muốn tôi giúp anh đem hộp mở ra không?”

“A, thế thì cảm ơn.”

Đối phương không cự tuyệt, Lý Ninh Hạ mừng rỡ nhanh tay giúp đỡ. Lý Ninh Hạ có mang theo dao rọc giấy, hơn nữa trong nhà Niếp Thịnh Lâm cũng có kéo,, không bao lâu đã mấy miếng vật liệu bằng gỗ từ trong hộp ra.

“Cái này bền không?” Lý Ninh Hạ nhìn các bộ phận trên mặt đất.

Niếp Thịnh Lâm cầm lấy miếng gỗ nhìn, “Hắn là tạm được.”

“Anh sẽ tự ráp sao?”

Cầm lên bản vẽ của doanh nghiệp, Niếp Thịnh Lâm lộ ra nét cười ngượng ngùng, “Thử xem xem, hắn là không khó lắm.”

“Nhà anh có đồ vặn ốc vít không? Có muốn tôi phụ anh không a?”

Niep Thịnh Lâm có chút xấu hổ cười cười, “Cái này...”

Lý Ninh Hạ vừa thấy vẻ mặt này, liền biết Niep gia này không có dụng cụ, cậu nói: “Tôi đưa anh món này thì hoàn thành công việc ngày hôm nay rồi, công ty tôi cách nhà anh rất gần, tôi có dụng cụ.”

“Vây..... Cảm ơn cậu.”

Đối phương tiếp nhận hảo ý của cậu, Lý Ninh Hạ thật cao hứng.

“Anh chờ tôi khoảng mười phút, tôi về công ty giao lại đồ một chút, sau đó đem dụng cụ tới đây.”

“Không vội, không vội.”

Hai người dựa theo các bước hướng dẫn trong hình, đem từng bộ phận lắp ráp hoàn chỉnh lại với nhau,, sau đó nâng tới chỗ mà Niep Thành Lâm chỉ định.

“Trước cứ để ở đó đi, một lát nữa tôi sẽ dọn dẹp.”

“Cùng ăn một bữa cơm đi.” Niep Thịnh Lâm đưa ra lời mời.

“A, không được.” Lý Ninh Hạ theo bản năng cự tuyệt.

“Đừng khách khí,ở nhà có sẵn đồ ăn, cậu khẳng định cũng chưa ăn cơm tối, chi bằng cùng nhau ăn đi.”

Niep Thịnh Lâm cũng không có biểu hiện nào đặc biệt nhiệt tình, trên người anh là loại cảm giác ôn nhu khiến cho người khác có thể cự tuyệt. Ai có thể đối với một nam nhân cười đến thật dịu dàng như vậy mà nói không đây.

Thừa dịp Niep Thành Lâm chuẩn bị cơm tối, Lý Ninh Hạ thuận tay thay Niep Thành Lâm quét dọn phòng khách, đem bụi bặm rơi xuống do lắp ráp kệ giày lau dọn hết thật gọn gàng. Cậu trời sinh yêu thích sạch sẽ, không muốn thấy đồ đạc bị dơ bẩn hay quăng lung tung khắp nơi. Đối với điều này, Niep Thành Lâm lại thêm một phen cảm ơn, khiến cho Lý Ninh Hạ có chút ngượng ngùng.

Cơm tối của Niep gia rất đơn giản, cháo đậu xanh, rau cải trộn, còn có bánh nướng ngũ vị thơm ngát, Lý Ninh Hạ phát hiện thức ăn cùng bánh đều là từ chợ cách đây không xa mua về.

“Anh ở nơi này thật tốt, cách chợ gần như vậy.”

“Đúng vậy, đồ vật so với siêu thị tiện lợi hơn nhiều, đồ ăn lại còn tươi mới, còn có các quán bán cá và gà,

vừa thuận tiện giá cả lại phải chăng.”

“Nhưng mà khu nhà đã hơi cũ rồi.”

“Nhà cũ thì mát mẻ a.”

Ăn một bữa tối đơn giản, hai người ngẫu nhiên trò chuyện, Lý Ninh Hạ chán ghét đàn ông nói nhiều, cũng chán ghét đàn ông lần đầu gặp mặt đã hỏi đông hỏi tây đủ thứ. Không thể không nói, trước mắt là một người nhã nhặn tuấn tú, có một chút khí chất nho nhã của người đàn ông tuổi trung niên, làm cho người ta cảm giác thật thoải mái, lời nói ra đều đặc biệt chú ý chuẩn mực. Trên người Niếp Thịnh Lâm có một loại hơi thở bình thản, làm cho người ta nguyện ý gần gũi.

“Cậu hiện tại đang ở đâu?”

“Công ty có ký túc xá.”

“Ở được chứ?” Niếp Thịnh Lâm hỏi.

Lý Ninh Hạ cười, “Cái gì mà được hay không, có giường là đủ rồi, tôi không có quá nhiều yêu cầu. Ký túc xá ở không cần tiền, nếu tự bản thân đi thuê phòng thì phải tốn kém thêm rồi.”

“Nga, nga.” Niếp Thịnh Lâm nghe.

Ăn xong cơm tối, Lý Ninh Hạ chủ động giúp đỡ Niếp Thịnh Lâm rửa chén, đây có thể nói là thói quen trong cuộc sống của Lý Ninh Hạ, Niếp Thịnh Lâm đứng phía sau hiện tại đã có chút ngại.

“Ai, cậu xem, còn muốn cậu lại giúp tôi dọn dẹp.”

“Thói quen của tôi thôi.”

“Cảm ơn.”

Lý Ninh Hạ cười nói: “Khụ, con người anh quả thật khách khí a.”

Sau khi dọn dẹp tất cả xong xuôi, Niếp Thịnh Lâm khui bia ra, ngồi ở trên ghế, hai người nhìn nhau cười. Trên mặt Niếp Thịnh Lâm là nụ cười ấm áp làm cho trong lòng Lý Ninh Hạ có một loại cảm động không thể hiểu được.

Lý Ninh Hạ phát hiện Niếp Thịnh Lâm khẳng định có chú ý tới hình xăm của cậu, Niếp Thịnh Lâm cũng

không tỏ ra thái độ khác thường nào, bọn họ từ lần đầu tiên gặp mặt nhau, liền sinh ra một cảm giác tín nhiệm khó có thể nói rõ. Niếp Thịnh Lâm ở trước mặt Lý Ninh Hạ đã không chỉ mở rộng cánh cửa nhà của mình ra.

Đối phương là thành thật, chính mình cũng nguyện ý ở trước mặt người đó biểu lộ sự chân thành, đây là ý nghĩ chung của cả hai người.

3. Chương 3: Lửa Vào Cửa Rồi...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau hai tuần, Niếp Thịnh Lâm đều không nhìn thấy Lý Ninh Hạ, có bưu kiện gửi tới, có hóa đơn phải ký đều không phải cậu ấy. Đã không còn gặp cậu trai trẻ thanh tú mặc áo T-shirt ngắn tay, Niếp Thịnh Lâm có điểm mất mát.

Cậu ấy không gửi hàng tới khu này nữa sao? Đã chuyển qua khu khác rồi?

Lại qua vài ngày, Lý Ninh Hạ một lần nữa xuất hiện.

Không ký tên lên biên lai, Niếp Thịnh Lâm trước liền hỏi: “Một tuần rồi tôi không thấy cậu.”

“Xe hỏng rồi, phải sửa xe a, cho nên phải ngừng vài ngày không giao hàng. Tôi ở công ty khiêng thùng dỡ hàng thôi.”

“Xe thế nào, sửa được không?”

“Sửa tốt lắm.”

“Xe đó của cậu sao?” Niếp Thịnh Lâm hỏi.

“Đúng vậy, tôi mang xe máy tới công ty làm, nhân viên dùng xe riêng, bản thân cũng được cấp thêm một phần tiền.” Lý Ninh Hạ cười nói: “Đừng nhìn là xe cũ, dùng rất tốt. Là món tôi mua lại đó.” Người đang nói không khỏi đắc ý.

Nhận được bưu kiện xong, Niếp Thịnh Lâm nói muốn mua vài món, cùng đi theo Lý Ninh Hạ xuống lầu, thấy được xe máy của cậu.

Vuốt ghế ngồi trên xe, Lý Ninh Hạ giới thiệu nói: “ “Tiểu cừ” của tôi, rất tốt nha.”

Niếp Thịnh Lâm nhìn nhìn, nở nụ cười, “Quả thật rất tốt.”

Leo lên xe máy, Lý Ninh Hạ hướng Niếp Thịnh Lâm phát tay, “Tôi đi đây.”

“Àn.”

Xe chạy xa khỏi cửa một lúc, Lý Ninh Hạ lặng lẽ quay đầu lại, Niếp Thịnh Lâm vẫn đứng đó ngay cửa nhìn cậu. Cảm nhận được một xúc cảm không thể diễn tả thành lời, Lý Ninh Hạ thấy, cậu cùng Niếp Thịnh Lâm dường như từ người xa lạ đã từng bước tường bước tiến lại gần nhau hơn.

Lý Ninh Hạ trở lại giao bưu kiện, Niếp Thịnh Lâm sẽ lấy đồ uống mát lạnh cho cậu, cũng hỏi Lý Ninh Hạ ăn cơm chiều không rồi cùng cậu ăn một bữa cơm. Mới đầu, Lý Ninh Hạ sẽ cự tuyệt, nhưng số lần nói ra ngày càng nhiều, cậu ngược lại cảm thấy nếu từ chối còn xấu hổ hơn.

Hôm nay, đem bưu kiện tới cho Niếp Thịnh Lâm, đã là sáu giờ tối.

“Hôm nay có nhiều địa điểm giao hàng, xin lỗi a.” Chú ý tới thời gian, Lý Ninh Hạ hướng Niếp Thịnh Lâm giải thích.

“A không, không sao, không sao. Lúc này là thích hợp rồi, vừa vặn tôi mới tan tầm.”

Thấy Lý Ninh Hạ phải đi, Niếp Thịnh Lâm ngăn cậu lại nói: “Có dưa hấu ướp đá này, cùng nhau ăn đi. Rất ngọt đó.”

Lý Ninh Hạ nghĩ trên tay đã không còn bưu kiện nào, tối nay về công ty cũng được, cho nên ngồi xuống sofa nhà Niếp Thịnh Lâm.

Hai người ngồi đối mặt nhau, đều đang cầm dưa hấu cắn, đột nhiên Lý Ninh Hạ bật cười.

“Anh đang vui về nha.”

“Tôi?” Niếp Thịnh Lâm đối với câu nhận xét này có phần bất ngờ, “Tôi giống đang vui về ah? Tôi lại cảm thấy không khí có chút ngột ngạt a.”

“Đúng là khá im lặng, nói chuyện không nhiều lắm, nhưng mà anh hình như đang hưng phấn vậy, thật sự đó.”

Niếp Thịnh Lâm không nói gì, tiếp nhận câu nhận xét này.

“Anh là người độc thân ah.” Lúc này, Lý Ninh Hạ rốt cục hỏi ra nghi vấn trong lòng cậu.

“Àn.”

Đánh giá người đàn ông trung niên trước mắt, theo lý anh ta cũng không tồi, lớn lên nhìn cũng rất đẹp trai, lại ở độ tuổi này, mà vẫn còn độc thân..... Điều này không thể không làm cho người ta nghi ngờ.

“Kết hôn qua chưa?”

Niếp Thịnh Lâm cười lắc đầu, “Không có.”

Lý Ninh Hạ biết nếu tiếp tục hỏi sẽ có chút thất lễ, cho nên không tiếp tục truy cứu gì nữa.

Ăn xong dưa hấu, Lý Ninh Hạ đặt vỏ dưa xuống, thấy phòng bếp bừa bộn của Niếp Thịnh Lâm. Niếp Thịnh Lâm vốn là mới dọn tới đây, trải qua một thời gian sửa sang lại, có thể thấy trong nhà đã được dọn dẹp phần nào, tuy nhiên vẫn còn có chút lộn xộn, điểm này lần trước tới đây ăn cơm tối Lý Ninh Hạ có chú ý tới.

“Anh xem phòng bếp của anh loạn thành như thế, đồ vật gì cũng chưa dọn xong.”

Quả nhiên là một người đàn ông độc thân, đây là lời bình trong lòng của Lý Ninh Hạ đối với Niếp Thịnh Lâm.

Ngoài miệng vừa nói, Lý Ninh Hạ thuận tay giúp Niếp Thịnh Lâm sửa sang lại một chút, thỉnh thoảng còn oán giận một câu, “Này tôi nói anh đó, đồ vật xài xong đừng quăng tùm lum được hay không?”

“Tôi là tiện tay đặt đó thôi.”

“Tiện tay quăng đồ là tặc xấu phải sửa, phải sửa a!”

Niếp Thịnh Lâm mặt khúm núm cười, làm cho Lý Ninh Hạ cũng không thể nổi cáu được nữa.

Tiểu khu Vui Vẻ là một khu dân cư đã cũ xưa, lại còn chưa được tân trang lại cho mới, cho nên lộ ra không khí đã tích lũy nhiều năm quen thuộc, đó là một loại gọi là “cuộc sống,” hoặc nói là, sự tín nhiệm “cuộc sống cũ” đi.

Bởi vì nơi ở khá gần nhau, cho nên hai người dần dần càng có nhiều lúc đồng thời xuất hiện, trừ lúc gặp mặt để giao hàng, bọn họ cũng bắt đầu tại chợ phụ cận hoặc là các cửa hàng bán đồ gặp nhau. Lý Ninh Hạ để ý Niếp Thịnh Lâm chưa tới bao lâu đã cùng với già trẻ lớn bé nơi này hòa hợp, từ hàng xóm tới người bán ở chợ hàng rong đều quen thuộc. Sau khi tan tầm, Niếp Thịnh Lâm thường xuyên tới chợ, đến mua thức ăn, nói chuyện cùng người bán trứng, bắt chuyện với người bán cá, ngay cả với ông chủ bán bánh nướng hay bán mì lạnh đường như cũng rất quen thuộc, còn có lưu thêm cho anh vài món ngon.

Nhìn thấy trong tay Niếp Thịnh Lâm cầm túi plastic chứa đầy rau salad, Lý Ninh Hạ liền nở nụ cười.

“Món rau salad trộn này rất tuyệt a.” Niếp Thịnh Lâm cười nói.

“Thật sao?”

Niep Thịnh Lâm nâng tay chỉ về một quán bán thức ăn có xe đẩy gần đó, “Nhìn thấy không, chính là căn nhà đó đó, chuyên làm salad trộn Trùng Khánh. Có rất nhiều loại, có hơn mười loại món ăn, nước xốt cũng ngon lắm. Cậu thích ăn món gì thì tự mình chọn, xong rồi chủ quán sẽ đưa hết thấy một lần. Trên món mì lạnh sẽ cho thêm một chút tương vùng, tương ớt đều là do ông ấy tự chế biến, rất thơm.”

Lý Ninh Hạ nghe, lực chú ý cũng không đặt lên món rau salad trộn “rất thơm” nào đó. Cuộc sống của người nam nhân thành thật này, mới là mục tiêu chú ý của cậu.

“Cùng tới ăn cơm chiều đi.” Niep Thịnh Lâm lại một lần đưa ra lời mời.

Lý Ninh Hạ mua một quả dưa hấu, đi theo Niep Thịnh Lâm trở về.

Lúc cùng nhau ăn cơm chiều, Niep Thịnh Lâm hỏi: “Cậu ở trong ký túc xá, bình thường ăn gì? Các cậu có cần tin không?”

“Chúng tôi chỗ nào có cần tin a, đều là tự bản thân đi mua đồ ăn về thôi.”

“Ở ký túc xá có thể làm cơm sao?”

Lý Ninh Hạ lắc đầu, “Không thể.”

“Cho nên mỗi ngày phải mua đồ ăn ở ngoài?”

“Àn.” Lý Ninh Hạ cắn một ngụm bánh, hàm hồ trả lời.

“Vậy không tốt lắm a.....”

“Anh không phải mỗi ngày đều mua sao.” Lý Ninh Hạ phản bác nói.

Niep Thịnh Lâm nhìn nhìn thức ăn trên bàn, nở nụ cười, giải thích nói: “Là do trời quá nóng đi.....”

Lý Ninh Hạ cười nói: “Được rồi được rồi, tôi còn không biết sao.”

“Tôi có cháo đậu xanh a, hiện tại ở bên ngoài rất khó mua được.”

Lý Ninh Hạ ngẫm lại, cũng đúng, cháo là dành cho buổi sáng, buổi tối muốn ăn một chút cháo hiển nhiên không dễ dàng, hơn nữa vào mùa hè mà ăn cháo đậu xanh để thuận khí, thật sự rất là thoải mái nha.

“Nếu cậu không ngại, thì mỗi ngày tới đây cùng ăn cơm đi, Tôi một người một món ăn, cậu cũng một mình một món. Hai người cùng nhau, còn có thể thêm nhiều món ăn hơn.”

Lý Ninh Hạ nghe, không có lập tức trả lời, cậu quan sát biểu tình Niep Thịnh Lâm. Đối phương đưa ra lời mời chân thành, ngoại trừ điều này ra cũng không thấy có ý đồ nào khác. Niep Thịnh Lâm không ngại Lý Ninh Hạ tới nhà, cho nên liền dễ dàng như vậy mà “đi tới nhà” người ta sao?

Lý Ninh Hạ cười nói: “Mỗi ngày sẽ theo anh ăn chay vậy.”

Niep Thịnh Lâm ngượng ngùng nở nụ cười, không nói gì thêm.

Cuộc sống của anh ta hẳn là khá khó khăn đi, Lý Ninh Hạ suy nghĩ. Thông qua căn hộ bình thường này có thể nhìn ra được, phòng khách được thiết kế và bố trí cũng thật đơn giản, lộ ra một loại cổ khí nghèo rất rõ ràng. Chỗ ở cũng lộn xộn, biểu hiện ra chủ nhân không thường sắp xếp đồ đạc, bất quá, bữa bãi mà không dọn dẹp, Niep Thịnh Lâm vẫn là có quét dọn đi.

Thấy Lý Ninh Hạ không trả lời, Niep Thịnh Lâm lại tiến thêm một bước nói: “Mùa hè nấu cơm rất vất vả, mùa đông thì tốt rồi. Tôi sẽ nấu đồ ăn, mùa đông nấu một vài món nóng sẽ hay hơn nhiều. Một người ăn cơm, mua cái gì cũng không tiện, chỉ sợ nó sẽ mau hư, cũng không thể vài ngày liên tục đều ăn cùng một món. Hai người ăn chung thì mọi chuyện sẽ khác rồi.”

Nghĩ tới mùa đông hai người một nồi lẩu, trong lòng Lý Ninh Hạ khẽ động. Không phải, đồ ăn không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, nguyên nhân chân chính vẫn là người đàn ông ôn nhu trước mắt này. Người này dùng ánh mắt đầy chăm chú nhìn thẳng vào mắt cậu, từ lần đầu tiên đã khiến cho người khác phải tín nhiệm anh, mà cậu, với người nam nhân này cũng thật sự có hảo cảm.

“Đi a.”

Lý Ninh Hạ không hỏi những vấn đề linh tinh như là “trả tiền cơm bao nhiêu”, cậu nghĩ, cậu sẽ mang thức ăn của mình tới đây, thuận tiện cũng giúp người đàn ông ăn chay này bồi bổ một chút đi.

Sau khi đạt thành thỏa thuận, những buổi chiều kể đó Lý Ninh Hạ đều đến nhà của Niếp Thịnh Lâm cùng nhau dùng bữa.

Không thể không nói, sau việc này, cuộc sống của hai người so với trước kia bắt đầu có sự thay đổi.

*o*o*o*o*o*o*o*

Secretwind: có ai tốt bụng như Niếp ca nấu cháo đậu xanh cho ta ăn không T.T

4. Chương 4: Cuộc Sống Ở Chung Của Hai Người

Secretwind: món ăn tình iu của Niếp gia, mì lạnh sốt cà cùng trứng chiên....dưa chuột xanh biếc được xắt lát mỏng....

Sau bữa cơm tối, Lý Ninh Hạ ở lại Niếp gia xem tivi một lát. Niếp Thịnh Lâm cũng không phải lúc nào cũng bồi cậu xem, anh còn có công việc mà. Thấy Niếp Thịnh Lâm thế nhưng có một cái notebook, Lý Ninh Hạ lấp bắp kinh hãi.

“Đây là công ty cho.” Niếp Thịnh Lâm giải thích.

“Công ty của các anh thật tốt a.”

“Cái này là do công việc cần đến.”

Niếp Thịnh Lâm tự xưng là một nhân viên của công ty, công ty làm về mật dịch, nhưng mà anh cũng không nói cụ thể thêm gì nữa, Lý Ninh Hạ cũng không để ý nhiều. Cậu biết anh là một viên chức nhỏ, là một người đàn ông hoàng, như thế là đủ.

Nhìn thấy Niếp Thịnh Lâm buổi tối còn phải ngồi nhìn màn hình máy vi tính, Lý Ninh Hạ không khỏi nói:

“Buổi tối còn phải làm việc sao a.”

“Đúng vậy, xem chút tư liệu, nếu không xem thì công việc sau đó không có biện pháp thực hiện được.”

“Công ty của các anh quả thật là kẻ trộm.” Lý Ninh Hạ cười nói.

“Nói thế nghĩa là sao?” Niếp Thịnh Lâm hiển nhiên không hiểu rõ những lời này, không khỏi tò mò hỏi.

“Nhìn ở bên ngoài là không bắt anh phải tăng ca, còn cho anh một máy tính xịn. Trên thực tế, cho anh về nhà sớm còn giao thêm công việc, dĩ nhiên phải tiếp tục công tác. Xong hết rồi cũng không có thêm tiền tăng ca, anh còn phải trả thêm tiền điện. Anh nói công ty của anh trộm hay không trộm a?”

Niếp Thịnh Lâm nở nụ cười, “Không có biện pháp a, cứ coi như là thế đi.”

“Con người anh rất thành thật đó.”

Chính xác, anh là người thành thật, Lý Ninh Hạ không chỉ một lần chứng kiến Niếp Thịnh Lâm lúc mua đồ ăn mà cân không đúng ký, cũng không biết cùng các chủ quán cò kè mặc cả, người ta nói thức ăn nào ngon thì anh sẽ nói mua thêm món đó một chút, mỗi lần mua thức ăn chủ quán lại nói để đủ số lượng mà để thêm vào cân vài món khác, anh cũng không biết cách từ chối. Điều này khiến cho Lý Ninh Hạ thực lo lắng.

“Anh không cần làm người cực tốt như vậy được không a!” Lý Ninh Hạ không ngừng quở trách Niếp Thịnh Lâm.

“Tôi không.....”

Ngập ngừng, người nam nhân vô lực phản bác này cũng khiến cho Lý Ninh Hạ thấy vô lực.

“Con người anh rất dễ bị khi dễ, thật sự là.” Lý Ninh Hạ oán hận mà lầm bầm.

“Ai khi dễ tôi a.”

“Rõ ràng đã cầm nhiều cà chua như vậy rồi, còn đòi lấy thêm, mua a, anh mua đi a, để xem anh ăn nổi không. Ăn không hết còn làm ra vẻ, mấy ngày sau đó liền chỉ ăn một món duy nhất. Anh còn dám nói cái gì hi vọng mỗi ngày sẽ có một bữa cơm đa dạng hơn, vậy mà anh lại...”

“Cà chua mua nhiều, có thể làm mì sốt cà với trứng đi, cũng không tệ.”

Nghe đến món mì lạnh sốt cà thơm ngon, Lý Ninh Hạ đành phải nuốt nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn Niếp Thịnh Lâm một cái, thanh âm cũng hạ xuống, “Vậy anh làm a.”

“Tôi làm, tôi làm.”

Người đàn ông này không chút do dự liền đáp ứng, khiến cho Lý Ninh Hạ hoàn toàn không thể nổi cáu nữa rồi.

Quả nhiên, bữa cơm chiều ngày hôm sau chính là mì lạnh sốt cà cùng trứng chiên, sốt cà chua ngọt được rưới lên trên mặt mì lạnh cùng miếng trứng chiên, ngoài ra còn thêm mấy miếng dưa chuột xanh biếc được xắt lát mỏng, ăn rất ngon nha.

“Anh thực sự nấu cơm sao?” Lý Ninh Hạ không thể tin.

“Àn ần.” Niếp Thịnh Lâm gật đầu.

“Trời đã không còn nóng nữa, vậy là tôi có thể ăn món của anh làm rồi.”

“Àn.”

Nhìn gương mặt sáng bừng lên của người nam nhân trước mắt, một dòng nước ầm khê chảy qua nội tâm của Lý Ninh Hạ.

Lý Ninh Hạ ở Niếp gia không hề ăn không trả tiền, cậu lúc nào cũng mang trái cây tới, hoặc là mua đồ uống, bia, cùng Niếp Thịnh Lâm dùng chung. Trời quá nóng, cậu sẽ thường xuyên ở tại Niếp gia ngồi ngốc ngốc tới gần tối mới về.

Có đôi khi, nhìn thấy Niếp Thịnh Lâm buổi tối lại ngồi trước máy tính tăng ca, Lý Ninh Hạ sẽ lôi kéo anh ra ngoài ăn khuya. Hai người ngồi ở chợ đêm phụ cận, chia xé xiên thịt nướng và lon bia, giữa làn gió mát gần nửa đêm nhìn nhau mỉm cười.

Niếp Thịnh Lâm vẫn ít nói, cũng không truy hỏi những vấn đề Lý Ninh Hạ không muốn trả lời. Cùng Niếp Thịnh Lâm ở chung một chỗ, Lý Ninh Hạ cảm thấy trái tim mình được tự do, thư giãn, phẳng phai một loại cảm giác ăn ý khó có thể nói rõ tồn tại giữa hai người.

Nhóm đồng sự Lý Ninh Hạ phát hiện chuyện tình giữa cậu cùng Niếp Thịnh Lâm, bọn họ giật giây bảo cậu tới ở chung với anh, nói rằng điều kiện ở Niếp gia so với ký túc xá so ra vẫn tốt hơn nhiều. Nhưng Lý Ninh Hạ không muốn.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, hai người ở chung càng ngày càng hòa hợp, chính vì cái gọi là không nên câu nệ lễ nghi, Lý Ninh Hạ ở Niếp gia càng ngày càng tùy ý, ở trước mặt Niếp Thịnh Lâm cũng càng ngày càng

tùy ý hơn.

Buổi tối, thường thường sẽ có một màn như sau, Niếp Thịnh Lâm ở phòng ngủ bên cạnh mở laptop ra xem, Lý Ninh Hạ nằm ở sofa phòng khách xem tivi. Niếp Thịnh Lâm mua một cái ghế sofa trải vải mát dành cho mùa hè, nằm trên đó phi thường thoải mái. Lý Ninh Hạ sẽ giảm âm thanh tivi xuống, cậu không muốn ảnh hưởng tới Niếp Thịnh Lâm. Bất quá Niếp Thịnh Lâm đều tỏ ra không sao cả.

Xem tivi một lát, Lý Ninh Hạ sẽ lấy cho Niếp Thịnh Lâm vài miếng dưa hấu, hay là quả đào đã được rửa sạch, hay là một lon bia ướp lạnh.

Buổi tối, Lý Ninh Hạ sẽ tới nhìn thử, “Anh còn chưa xong sao?”

“Sắp xong rồi.”

“Anh thật chậm a.”

Niếp Thịnh Lâm nghe xong chỉ cười cười. Lý Ninh Hạ cảm thấy người dằng ông ngây ngô này, thời điểm làm việc trên máy tính sẽ đeo mắt kính màu bạc, nhìn rất có mỹ cảm.

Lý Ninh Hạ sẽ ở trong lòng ngẫu nhiên cảm thán, mất những kia đều mù cả rồi. Một người thành thật chất phác, chịu thương chịu khổ như vậy là một nam nhân thật tốt, tại sao lại không có người phát hiện ra anh ta a? Mặc dù chỉ là một viên chức nhỏ, thu nhập có hạn, nhưng mà nam nhân này biết chăm sóc, ôn nhu, lại mộc mạc, thành thực, trên người anh ta quả thật có rất nhiều ưu điểm.

Kéo chiếc ghế dựa lại gần, Lý Ninh Hạ ngồi xuống ở sau lưng Niếp Thịnh Lâm, sau đó đem đầu dựa vào trên lưng Niếp Thịnh Lâm.

Lý Ninh Hạ trưng ra gương mặt trẻ con làm nũng khiến cho Niếp Thịnh Lâm không khỏi mỉm cười, đây là đang gây chú ý với anh sao? Niếp Thịnh Lâm ngừng công việc trên tay, xoay người cười với Lý Ninh Hạ một cái, sau đó tiếp tục bẽ bộn với công việc trên máy tính. Lý Ninh Hạ nhìn không hiểu nổi mấy cái biểu đồ quái dị này, cũng không muốn hỏi nhiều.

Uống một ngụm trong tay bia, Lý Ninh Hạ lộ ra nụ cười mơ hồ, “Uy, lão Niếp.”

“Cái gì?”

“Đợi lát nữa cùng đi ăn khuya không?”

“Hôm nay cũng đi sao?”

“Anh không muốn đi?”

“Có chút chậm trễ, hôm nay chắc không thể rồi.”

“Thế để ngày mai đi.”

Sự chăm chú của Niếp Thịnh Lâm đối với công việc khiến cho Lý Ninh Hạ rất thương thức. Niếp Thịnh Lâm tuy chậm, nhưng gì cũng đâu ra đấy, cẩn thận tỉ mỉ. viên chức nhỏ thì sao, anh ta tận chức tận trách, còn những người ở chức vị cao bình thường cũng chỉ như cái bóng đèn. Nghĩ tới điều này, Lý Ninh Hạ thấy mình hình như hơi chua, thế nhưng lại đối với Niếp Thịnh Lâm cho ra một lời bình chua như vậy. Lý Ninh Hạ thật muốn cười, chua tới nỗi khiến cả cậu cũng phải đau lòng.

Vài người bạn bên cạnh Lý Ninh Hạ phát hiện chuyện cậu “có bằng hữu mới”. Mấy ngày trước đây, Lý Ninh Hạ thường vào buổi tối cùng người đó ở chung một chỗ, tìm một nơi thoáng mát để ăn uống, hoặc là đi đâu đó để giải khuây.

“Yêu rồi sao?”

Đây là vấn đề bạn bè cậu đều nhất trí.

“Nhiều chuyện quá!”

Đây là câu trả lời của Lý Ninh Hạ.

Mùa hè này, cuộc sống trôi qua đầy an nhàn với những đơn giao hàng và lịch công tác, có cháo đậu xanh, có thịt nướng với tương gừng và bia ướp lạnh, chính là điều mà Lý Ninh Hạ luôn mong ước. Cậu tin tưởng, Niếp Thịnh Lâm cũng đồng dạng suy nghĩ với mình.

5. Chương 5: Thân Phận Của Cậu Trai Trẻ Chuyển Phát Nhanh 1

Thấy Lý Ninh Hạ mang cà mên tới, Niếp Thịnh Lâm không kiềm nổi mà hỏi:

“Cậu lại tiêu tiền lung tung a.”

Lý Ninh Hạ khẽ nhú mi, “Tôi mới không có.”

Hai người ở chung, Lý Ninh Hạ vĩnh viễn là người chiếm thượng phong, Niếp Thịnh Lâm chỉ giữ phần vâng vâng dạ dạ, anh không bao giờ cùng Lý Ninh Hạ cãi cọ chuyện gì.

Biết Niếp Thịnh Lâm là viên chức nhỏ, tiền thu nhập không cao, còn phải trả tiền thuê nhà., Lý Ninh Hạ thường mang đồ ăn ngon tối chia xẻ cùng với anh. Sau khi tan tầm sẽ đi mua một hộp tôm xào, hoặc là gà chiên giòn và đủ món khác, như vậy để bữa ăn tối có thêm nhiều món hơn.

Công việc chuyển phát nhanh ở công ty Lý Ninh Hạ, tiền lương sẽ tăng giảm tùy theo khả năng làm việc của nhân viên, trong mùa có nhiều hàng thì sẽ được nhận lương cao, nếu vào mùa ế ảm lượng hàng hóa ít đi, thì tiền lương liền theo đó mà bớt đi một chút.

Trước kia, Lý Ninh Hạ có thói quan kiếm được bao nhiêu sẽ xài bấy nhiêu, cậu không phải là không có kế hoạch, cậu chỉ là cảm thấy tiền kiếm được dù sao cũng chẳng nhiều lắm, kế hoạch gì chứ? Cho nên lười không nghĩ tới kế hoạch gì hết. Hiện tại thì không giống nữa rồi, trên vai lại có thêm một phần ý thức trách nhiệm, Lý Ninh Hạ cũng bắt đầu nghiêm túc lo lắng về khoản thu nhập và chi tiêu. Nếu có thể để dành nhiều tiền, Lý Ninh Hạ muốn mua món gì đó để tặng cho Niếp Thịnh Lâm, mượn món ấy để cảm ơn anh.

Mùa nóng gần hết, thời tiết dần dần mát mẻ hơn, Niếp Thịnh Lâm thật sự bắt đầu tự mình động thủ làm bữa tối. Lý Ninh Hạ phát hiện, anh không lừa cậu, Niếp Thịnh Lâm chính xác đang làm bữa ăn a. Quan sát Niếp Thịnh Lâm cực kỳ thuần thục dùng dao cắt thịt, đem đùi gà chặt ra, Lý Ninh Hạ cảm thấy bội phục.

“Anh biết dùng dao nữa a.”

“Cái này không khó.”

Lý Ninh Hạ hì hì cười, Niếp Thịnh Lâm hỏi cậu, “Cậu cười cái gì.”

“Đột nhiên nghĩ tới một bộ phim cổ trang.”

“Trần Hạo Nam?”

“Anh từng xem rồi?” Lý Ninh Hạ bất ngờ, cậu nghĩ một người nam nhân như Niếp Thịnh Lâm khẳng định không bao giờ xem loại phim này.

“Từng xem qua.”

“Hình xăm của tôi, anh cũng...”

“Lần đầu tiên cậu giao hàng tới đây tôi đã thấy được a.”

Cuối cùng đã nói tới đề tài này. Lý Ninh Hạ cúi đầu nhìn hình xăm rồng trên cánh tay phải của cậu. cậu có một hoa văn rồng trên ngực, đuôi rồng kéo dài tới tận cánh tay phải. Chỉ có lúc mặc áo thun không tay mới có thể nhìn thấy rõ ràng thôi.

“Anh không sợ sao?” Lý Ninh Hạ cố ý hỏi.

“Cái này có cái gì phải sợ.”

“Có hình xăm đều là dân xã hội đen, anh không sợ?”

Niep Thịnh Lâm quay đầu liếc mắt nhìn Lý Ninh Hạ một cái, cười nói: “Ai nói.”

“Hầu hết đều vậy a.”

“Hầu hết cũng không phải là tất cả. Cậu thì sao?”

“Tôi phải đó!” Lý Ninh Hạ thừa nhận nói.

Niep Thịnh Lâm nở nụ cười, cổ tay gõ nhẹ trên đầu Lý Ninh Hạ một chút, “Cậu là một thanh niên chuyển phát nhanh, cái gì mà xã hội đen với không xã hội đen.”

“Tôi trước kia phải!” Lý Ninh Hạ không muốn giấu diếm, cậu cảm thấy hiện tại nên thẳng thắn nói chuyện này cho đối phương biết.

“Tôi không cảm thấy như thế.” Niep Thịnh Lâm cười nói, hiển nhiên đem hình xăm cùng chuyện “trước kia” không để trong lòng.

Đây là thái độ của Niep Thịnh Lâm, biết anh không phản cảm, không sợ hãi cũng không ngại, Lý Ninh Hạ bình thường trở lại.

“Hoa văn hình rồng này cũng thật xinh đẹp.” Niep Thịnh Lâm vừa làm đồ ăn vừa nói.

“Thật sự?”

“Ân, so với hình xăm của bọn nhãi tôm tép* chơi bóng rổ ngoài đường, mạnh mẽ hơn nhiều.” *(nguyên gốc là da da tôm, ta chém a chém -.-)*

Đối phương dùng ngữ khí nghiêm túc đưa ra lời bình luận vô cùng thú vị khiến cho Lý Ninh Hạ cười lớn, “Nhãi tôm tép! Phốc, ha ha ha... hảo, lão Niep, ngày mai mua tôm tép ăn.”

“Đừng loạn tiêu tiền.”

“Không có việc gì, mua thôi a.”

Buổi tối hôm nay, Lý Ninh Hạ vẫn chưa tới, Niếp Thịnh Lâm thật lo lắng. Trải qua một đêm, nhớ tới danh thiếp trước đây Lý Ninh Hạ đưa cho anh, Niếp Thịnh Lâm lục tìm, nhấn số điện thoại di động, tắt máy.

Trong lòng Niếp Thịnh Lâm có dự cảm không tốt. Anh lại gọi điện tới công ty chuyển phát nhanh của Lý Ninh Hạ, người tiếp điện thoại là một nam nhân.

“Xin hỏi Lý Ninh Hạ có ở đó không?”

“Anh là gì của cậu ấy?”

“Nga, tôi...tôi là bạn của cậu ấy.”

“Tiểu Lý bị thương phải nằm viện.”

Bị thương nằm viện! Niếp Thịnh Lâm thực kinh ngạc, nhanh chóng truy hỏi, “Chuyện gì xảy ra? Là cái gì đã thương, có nặng lắm không?”

Người nam nhân bên kia điện thoại cũng không nói rõ ràng, tựa hồ có điểm do dự, Niếp Thịnh Lâm hỏi địa chỉ của bệnh viện, nam nhân đó liền trả lời.

Niếp Thịnh Lâm không yên lòng, lập tức chạy tới bệnh viện.

Hỏi qua y tá, tìm đúng phòng bệnh, Niếp Thịnh Lâm đứng ở ngoài cửa, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh của phòng bệnh, nhìn vào căn phòng dành cho bốn người, lúc này chỉ có một người đang nằm trên giường bệnh – Lý Ninh Hạ.

Gõ gõ cửa phòng, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra. Nhìn thấy người vào là Niếp Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ để lộ ra vẻ mặt hoảng hốt.

“Anh...”

“Tôi nghe nói cậu nằm viện....Tôi lo lắng cho nên đến thăm cậu.”

Lý Ninh Hạ xích lõa nửa người trên, trên cánh phải quấn một lớp băng vải dày, cánh tay còn lại thì cầm ống tiêm truyền dịch. Nhìn thấy người nam nhân này, Lý Ninh Hạ hơi lộ ra sự ngượng ngùng, nói, “Ai, anh ngồi đi.”

Niep Thịnh Lâm ngồi một bên giường bệnh của Lý Ninh Hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người ai cũng không nói gì.

Thời điểm Lý Ninh Hạ vừa bị thương nằm viện, có nghĩ tới không biết Niep Thịnh Lâm không thấy cậu xuất hiện, có thể nghi ngờ hay không, có thể hỏi han hay không, nếu anh biết Lý Ninh Hạ nằm viện, có thể đến hay không.

Đáp án? Không có.

Tuy rằng là có cùng một chỗ mỗi ngày ăn cơm, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ xem như bạn bè bình thường, lúc đó giữa hai người cũng không giới thiệu sâu về bản thân cho đối phương biết. Có người cảm thấy chuyện này phiền toái hay sao? Nếu như Niep Thịnh Lâm tới, đối mặt với tình huống trước mắt, anh nhất định sẽ hỏi nguyên nhân, nói gì với anh ta đây? Nói đồng bọn trước kia tới tìm cậu, Lý Ninh Hạ không muốn trở về với đám người đó, sau đó lờ lờ kéo kéo dẫn tới đánh nhau bị thương? Nếu Niep Thịnh Lâm biết sẽ nghĩ về cậu như thế nào đây, có phải sẽ rời xa cậu hay không....

Tâm tình Lý Ninh Hạ chính là mâu thuẫn. Vừa hy vọng Niep Thịnh Lâm có thể đến thăm cậu, đây là một biểu hiện Niep Thịnh Lâm có quan tâm cậu; vừa không hy vọng Niep Thịnh Lâm đến, bởi vì anh đến, khả năng có thể là lần cuối cùng hai người gặp mặt, có lẽ về sau hai người sẽ không còn cùng nhau gặp gỡ nữa.

Nhìn thấy Niep Thịnh Lâm mang giỏ trái cây tới, khóe miệng Lý Ninh Hạ cong lên thành nụ cười, “Anh tới là được rồi, còn mua trái cây làm gì.”

“Mua cho cậu ăn.”

Lý Ninh Hạ hừ một tiếng, “Anh a, ra chợ mua là được rồi. Loại lẵng hoa hay giỏ trái cây như thế này, vừa quý vừa không thuận tiện a.”

Niep Thịnh Lâm bồi cười nói: “Trong lòng tôi sốt ruột, không có nghĩ nhiều như vậy. Giỏ trái cây này là mua ở tiệm gần bệnh viện.”

“Đồ ở gần bệnh viện rất đắt a, anh thật sự là....”

Sau khi cuộc đối thoại về trái cây kết thúc, trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

Thấy ống tiêm truyền dịch của Lý Ninh Hạ gần tiêm xong, Niep Thịnh Lâm đi gọi y tá tới. Sau khi y tá rời khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Khu bệnh ngoại khoa thật im lặng, loại im lặng này lại làm cho Lý Ninh Hạ không thể bình tĩnh.

“Uy, lão Niếp.”

“Cái gì?” Niếp Thịnh Lâm nghe tiếng lập tức ngẩng đầu.

“Anh trở về đi.”

Niếp Thịnh Lâm lắc đầu, “Không có gì đâu. Tôi ở lại với cậu một lúc, tôi hôm nay cũng không có công việc để làm.”

“Ở lại với tôi? Anh ngồi không ở đây, ngay cả một mẩu chuyện vui cũng không nói. Chúng ta hai người mặt đối mặt, ngồi ở đây ngẩn người nhìn nhau hay là niệm kinh đây a.” Lý Ninh Hạ nhin không được nói. Tuy rằng lời từ trong miệng nói ra mang theo hài hước, nhưng trong lòng đã bắt đầu có hương vị chut xót rồi.

Niếp Thịnh Lâm cúi đầu nở nụ cười.

“Nói chuyện với anh đó, anh không có gì muốn nói sao?” Lý Ninh Hạ gần như hỏi trắng ra.

Lúc này, Niếp Thịnh Lâm ngẩng đầu lên, nhìn Lý Ninh Hạ một hồi, sau đó hỏi:

“..... Tại sao lại bị thương? Có nặng lắm không?”

“Hừ, anh hiện tại mới chịu hỏi có nặng lắm không.”

“Lúc vào cửa tôi định hỏi, là do cậu nói về chuyện hoa quả trước....”

Câu nói của Niếp Thịnh Lâm làm Lý Ninh Hạ nhin không được trừng mắt nhìn anh, “Vậy sau đó anh cũng có thể hỏi mà.”

“Tôi sợ cậu nói ra sẽ không vui....”

Lý Ninh Hạ làm ra một bộ dáng đầy rộng lượng, “Không có gì, không có gì không thể nói.”

“Vậy nói cho tôi biết đi.”

6. Chương 6: Thân Phận Của Cậu Trai Trẻ Chuyển Phát Nhanh 2

Không biết câu nói “Vậy nói cho tôi biết đi” rốt cuộc bao hàm bao nhiêu ý nghĩa, Lý Ninh Hạ vẫn là đem đầy đủ nguyên nhân bị thương cùng với tất cả chuyện xưa của cậu, nhất nhất kể cho Niếp Thịnh Lâm.

Cha mẹ ly hôn; một đứa nhỏ sống chung với bà nội; không được đi học đàng hoàng; sau khi bà nội qua đời thì bắt đầu xâm nhập vào xã hội; quen biết với một số bạn bè không nên quen biết. Sau đó, tỉnh ngộ, hối hận, liền nhanh chóng ly khai.

“....Tôi phát hiện không thể như vậy cả đời, tôi hiện tại đã hơn hai mươi, phía sau vẫn còn năm mươi năm để sống, chẳng lẽ cứ mãi trôi qua như vậy sao? Nghĩ thông suốt rồi tôi liền rời khỏi. Thời điểm trên tay tôi có tiền, liền mua lại một chiếc xe máy của người ta, đi tới công ty chuyển phát nhanh. Ông chủ của tôi rất tốt, ngay cả người có xe riêng cũng nhận vào làm.”

“....Những tên kia muốn tôi trở về, tôi không muốn trở lại làm kẻ đánh thuê. Một trận đánh này vốn là không thể tránh được, coi như là cái giá để rời đi thôi, tôi đành chịu thiệt a. Tôi nghĩ đánh xong lần này bọn họ sẽ không tới tìm tôi nữa đâu. Chỉ là bị thương ngoài da, khâu vài mũi kim, không có gì ghê gớm cả. Ông chủ đưa tôi tới bệnh viện, còn nói với tôi dưỡng bệnh thật tốt rồi hãy trở lại công ty làm việc.”

Nói xong câu cuối, giọng nói Lý Ninh Hạ nhỏ lại, “....Anh là một người thành thật, tôi không muốn mang tới phiền toái tới cho anh.... Trước, cảm ơn anh.”

Niếp Thịnh Lâm vẫn im lặng nghe, sau khi Lý Ninh Hạ ngừng kể, Niếp Thịnh Lâm nói: “Ân, ông chủ của cậu thật tốt.”

Lý Ninh Hạ nhất thời có một loại cảm giác phát điên, “Này, ông chủ của tôi liên quan gì tới anh chứ.”

“Ông ấy rất tốt a.”

Thời điểm này, Lý Ninh Hạ lại không muốn nghe thấy một câu trả lời thành thật.

“Anh chỉ nghĩ tới điều này thôi sao?”

Niếp Thịnh Lâm trầm tĩnh nở nụ cười, vươn tay sờ sờ đỉnh đầu của Lý Ninh Hạ, “Chuyện trước kia..... Cũng không phải là do cậu sai....”

Đây là thái độ của người đàn ông này sao? Lý Ninh Hạ giật mình, sau đó lại có cảm giác muốn rơi nước mắt. Đã trải qua rất nhiều bất đắc dĩ, rất nhiều bất lực, còn có rất nhiều hối hận, tất cả đều bị một câu nói của Niếp Thịnh Lâm gạt bỏ đi mất. Anh ta thật sự không để ý, anh ta ngay từ đầu đã không hề để ý.

Lúc này Niếp Thịnh Lâm còn nói thêm: “Hình xăm của cậu thật sự nhìn rất đẹp, so với hình xăm của bọn nhãi tôm tép chơi bóng rổ ngoài ngõ thuận mắt hơn nhiều.”

Một câu nói này, làm cho Lý Ninh Hạ đang muốn khóc lại muốn bật cười, cậu tàn nhẫn trừng mắt nhìn Niếp Thịnh Lâm một cái, “Anh vẫn cứ nhớ thương tới bọn nhãi tôm đó a!”

Mất thấy thời gian không còn sớm, Niếp Thịnh Lâm hỏi: “Cậu có đói bụng không, tôi đi mua cơm cho cậu ăn?”

Lý Ninh Hạ từ trên giường bệnh ngồi dậy, cầm lấy áo somi bên cạnh mặc vào, “Cùng đi đi.”

“Có thể chứ?” Niếp Thịnh Lâm lo lắng, chăm chú nhìn lớp băng vải quấn trên người Lý Ninh Hạ.

Lý Ninh Hạ khoát khoát tay, “Không có việc gì.”

“Ai, cậu nên để ý a.”

“Đã nói không có việc gì.”

Tại quán ăn gần bệnh viện, Niếp Thịnh Lâm mua vài món ăn đắt tiền, còn thêm một phần canh bổ. Lý Ninh Hạ nhin không được quả trách anh, “Anh lại loạn tiêu tiền.”

Niếp Thịnh Lâm mềm mại cười, “Cậu ăn đi, ăn nhiều một chút, phải bồi bổ thêm.”

“Bổ cái gì a, tôi cũng không phải bị thương tới xương cốt không thể đi nổi.”

“Chung quy vẫn có thể bổ máu, cần phải ăn uống bổ sung chất.”

Ăn qua cơm chiều, Lý Ninh Hạ luyến tiếc không để Niếp Thịnh Lâm rời đi, ngồi trên ghế trong quán ăn, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Trong bệnh viện thật nhàm chán, trong phòng bệnh không có tivi, ngay cả một tờ báo cũng chẳng thấy.”

“Tôi ở lại với cậu, chúng ta nói chuyện phiếm.”

Lý Ninh Hạ nghe thấy trong lòng rất thích, ngoài miệng lại nói: “Anh có thể tán gẫu gì chứ, anh im lặng như vậy.”

“Hai người so với một người vẫn tốt hơn.”

Ở phụ cận bệnh viện tản bộ, Niếp Thịnh Lâm lo lắng, đưa Lý Ninh Hạ trở lại phòng bệnh. Bản thân anh thì đi hồi y tá, biết Lý Ninh Hạ chỉ bị thương ngoài da thật sự không sao, hai ngày sau có thể xuất viện, chỉ là cần phải chú ý vết thương, Niếp Thịnh Lâm mới yên lòng.

Đêm đã khuya, Niếp Thịnh Lâm tuy rằng cũng không nói gì, Lý Ninh Hạ nhìn ra được đến anh muốn đi, cũng ám chỉ Lý Ninh Hạ nên nghỉ ngơi. Rốt cuộc kiềm chế không được, Lý Ninh Hạ mở miệng nói: “Anh có thể ở lại đây một đêm không? Ba giường bệnh bên kia đều để trống. Tôi không muốn giống như một cái xác chết nằm một mình ở đây a.”

Niếp Thịnh Lâm quả trách mà nhìn Lý Ninh Hạ liếc mắt một cái, “Cậu nói lung tung gì đó.”

“Thật sự là không thích mà, rất im lặng a, tiếng bước chân y tá đi kiểm tra từng phòng “cộp cộp cộp”, nghe vào không thoải mái chút nào cả.”

“Tôi đi đây làm thủ tục một chút.” Niếp Thịnh Lâm đứng lên.

“Đi làm thủ tục làm gì a, còn tới ba cái giường ở đây.” Lý Ninh Hạ chỉ vào ba cái giường trống trong phòng bệnh nói.

“Làm sao có thể không thông báo được.”

Niếp Thịnh Lâm giải quyết các thủ tục trong bệnh viện, sau đó một lần nữa quay trở lại phòng bệnh. Lý Ninh Hạ có vẻ rất cao hứng, ngồi ở trên giường bệnh nhìn anh, ánh mắt sáng long lanh.

Khuyến bảo Lý Ninh Hạ nên đi ngủ sớm một chút, lúc này hai người không tiếp tục nói chuyện phiếm nữa. Biết người kia ở ngay bên cạnh mình, thấy được, chạm được, tâm tình Lý Ninh Hạ yên ổn, không hề nóng nảy.

Vài ngày sau, Niếp Thịnh Lâm tan tầm rồi tới bệnh viện, anh đưa cho Lý Ninh Hạ rất nhiều báo cùng tạp chí, còn mang đến một cái PSP mới cho Lý Ninh Hạ chơi.

“Anh mua?” Tuy rằng không nói ra rõ ràng, nhưng Lý Ninh Hạ biết, đây là quà Niếp Thịnh Lâm cho cậu.

“Àn.”

“Anh lại loạn tiêu tiền.”

Niếp Thịnh Lâm cười nói: “Về sau cũng có thể chơi, không thể tính là loạn tiêu tiền.”

Mấy ngày tiếp theo, buổi tối Niếp Thịnh Lâm đều ở lại bệnh viện bồi giường, ngủ ở giường bệnh bên cạnh Lý Ninh Hạ. Nhìn thấy anh mang laptop tới đây, Lý Ninh Hạ lại nhin không được ồn ào nói công ty Niếp Thịnh Lâm bóc lột sức lao động.

“Lợi nhuận công ty cao, thu nhập của tôi cũng sẽ cao lên.” Niếp Thịnh Lâm nói.

Lý Ninh Hạ bỗng nhiên nghĩ tới công việc của cậu, “A, nói tới mới nhớ, tới dịp tết là có tiền thưởng nhiều nhất, thu nhập của bọn tôi so với lãnh vào các mùa khác cũng cao hơn nhiều. Vài ngày không đi làm rồi, tiền lương tháng này sẽ ít đi a.”

Niép Thịnh Lâm nghe xong vội nói: “Cậu trước nên dưỡng thương, sau khi dưỡng thân thể tốt hãy nói sau. Cơ thể là quan trọng nhất.”

Lý Ninh Hạ khoát khoát tay, “Không có gì đâu.”

“Trước phải dưỡng thương. Cậu mang theo vết thương đi công tác, nhóm đồng sự của cậu, còn có ông chủ, không phải đều phải quan tâm tới cậu sao.”

Cảm thấy Niép Thịnh Lâm nói có đạo lý, Lý Ninh Hạ gật gật đầu, còn nhanh chóng nói thêm: “Chờ lúc có thể đi làm, tôi phải hảo hảo làm việc a.” Thấy Niép Thịnh Lâm nghe xong liền nở nụ cười, Lý Ninh Hạ nói: “Tôi đương nhiên phải làm việc thật tốt, tôi còn muốn nuôi anh.” Lý Ninh Hạ cười tươi khi nói những lời này, ngữ khí cùng biểu tình cũng rất nghiêm túc.

Nghe câu nói này, biểu tình Niép Thịnh Lâm trong nháy mắt cứng lại ánh mắt yên lặng chăm chú nhìn Lý Ninh Hạ, nhìn thẳng đến khi Lý Ninh Hạ bắt đầu cảm thấy có điểm bất an.

“Uy, lão Niép, không cần nhìn tôi như vậy.”

Niép Thịnh Lâm bước tới, ở bên cạnh Lý Ninh Hạ ngồi xuống, nâng tay dùng sức xoa xoa tóc Lý Ninh Hạ.

“Không cần đột nhiên nói những lời này.”

Lý Ninh Hạ ngăn bàn tay Niép Thịnh Lâm, “Tôi nuôi anh, như thế thì sao, anh không muốn? Tuy rằng tuổi của tôi so với anh nhỏ hơn, tuy rằng tôi không có thật nhiều tiền, nhưng mà tôi vẫn nuôi anh được a, hơn nữa là tôi vui vẻ nuôi anh.”

Niép Thịnh Lâm đột nhiên dùng sức đem Lý Ninh Hạ kéo vào trong lòng, đây là cái ôm lần đầu tiên kể từ khi hai người quen biết nhau. Anh ôm rất chặt, cũng tận lực chú ý không đụng tới vết thương trên người Lý Ninh Hạ. Tựa vào trước ngực Niép Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ mơ hồ nghĩ – người nam nhân này hẳn là hiểu được hàm nghĩa của cái ôm này đi.

Hai người ôm thật lâu, thật lâu.

Lúc này, hành động so với lời nói càng khiến cho lời hứa hẹn thẳng thắn nghiêm túc hơn.

7. Chương 7: Âm Chỉ

Lý Ninh Hạ xuất viện, lại quay trở về công ty chuyển phát nhanh, mỗi ngày leo lên chiếc xe “tiểu cừu” của cậu, bôn ba giao hàng.

Sau đó Lý Ninh Hạ có nghĩ tới, Niếp Thịnh Lâm cũng không còn nhỏ nữa, là một nam nhân đã trải qua sự đời, cho nên anh mới không ngại về quá khứ của Lý Ninh Hạ, có thể bao dung.

Sau khi thẳng thắn nhìn lại những chuyện mình đã đi qua, Lý Ninh Hạ cảm thấy thoải mái, cũng hiểu được cậu và Niếp Thịnh Lâm trong lúc đó dường như từng bước từng bước tới gần nhau hơn. Nhưng mà, suy nghĩ thực sự của lão Niếp rốt cuộc là gì a? Một nam nhân không nóng không lạnh, chờ anh đâm thủng được lớp cửa sổ giấy này, cũng không biết là chuyện của ngày tháng năm nào nữa. Nghĩ đến đây, Lý Ninh Hạ có phần oán niệm.

Lý Ninh Hạ đã tự mình hỏi qua Niếp Thịnh Lâm có từng kết hôn chưa, còn lại nhiều vấn đề khác vẫn không dám hỏi tới. Mà bản thân Lý Ninh Hạ cũng không thể hiểu nổi tình trạng hiện tại của mình.

Có phải hay không.... đã tới thời điểm nói một câu để tiến thêm một bước nữa?

Buổi tối, ăn xong cơm tối, Lý Ninh Hạ ngồi trên ghế sofa lật báo chí ra xem.

“Này, lão Niếp, có phim mới sắp chiếu này.”

Niếp Thịnh Lâm nâng kính mắt, “Phim? A, tôi hình như đã gần một năm rồi chưa tới rạp chiếu phim a.”

“Cùng đi xem đi.”

Niếp Thịnh Lâm không đồng ý, cũng không nói không đi, thái độ ba phải cái nào cũng được khiến cho Lý Ninh Hạ lo lắng. Cậu không biết đây đại biểu cho ý gì, cũng lo nghĩ không biết sau đó sẽ ra sao, không chừng sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Buổi tối thứ tư, Niếp Thịnh Lâm đem một vé xem phim đưa cho Lý Ninh Hạ, “Vé xem phim vào chín giờ tối thứ năm. Vốn định mua sớm một chút, tôi tới chậm, không mua được suất chiếu bảy giờ kia.”

“Anh mua rồi a!” Lý Ninh Hạ vui vẻ.

“Ân.”

Nhìn đối phương đưa hai vé xem phim cho mình, tâm trạng Lý Ninh Hạ lại trầm xuống, nét tươi cười trên mặt biến mất, “Anh không đi sao?”

“Cậu.... có thể đi cùng bạn gái.”

Lý Ninh Hạ trả lời thực rõ ràng, “Tôi không có bạn gái!”

Niep Thịnh Lâm ngẩn người, ánh mắt dao động một chút.

“Nếu anh không đi với tôi, tôi sẽ không đi.” Lý Ninh Hạ hung dữ phun ra những lời này, làm ra một bộ dáng anh nhất định phải đi.

Niep Thịnh Lâm tựa hồ là hối hận, cúi đầu, nhìn bộ dáng yếu ớt của anh, Lý Ninh Hạ liền sốt ruột.

“Cùng tôi đi xem phim không hay lắm, các cậu tuổi còn trẻ.....”

“Này, anh rất già hay sao a? Ân!”

“Ngày mai cùng đi đi.”

Đạt được câu trả lời hài lòng, trong lòng Lý Ninh Hạ vẫn khó chịu, ừ một tiếng rồi nói: “Tôi muốn đi về.”

Niep Thịnh Lâm tựa hồ cũng đã nhận ra anh vừa rồi làm không đúng, đuổi theo, bước chân cũng đi chậm lại, “Tôi tiễn cậu.”

Hai người đi tới dưới lầu, mắt thấy Lý Ninh Hạ muốn đi cửa của tiểu khu, nường theo bốn phía không thấy bóng dáng của ai, Lý Ninh Hạ quay đầu lại tới gần bên người Niep Thịnh Lâm nhỏ giọng nói: “Này, nói cho anh, tôi cũng không có bạn trai a.” Nói xong, Lý Ninh Hạ không dám nhìn tới biểu tình của Niep Thịnh Lâm, bỏ chạy mất.

Một đường vọt tới ngoài cửa tiểu khu, lúc này Lý Ninh Hạ mới cảm thấy trên mặt mình đang phát hỏa. Nói như vậy, cũng không biết cái tên ngu ngốc kia có thể hiểu hay không a. Quên đi, không thèm nghĩ nữa, Lý Ninh Hạ một đường trở về ký túc xá.

Lý Ninh Hạ không biết, Niep Thịnh Lâm vẫn đứng ở cửa tiểu khu, nhìn theo thân ảnh biến mất trong đêm của cậu, trên mặt là một nụ cười thâm trầm.

Buổi tối thứ năm, hai người cùng đi xem phim lúc chín giờ.

Lý Ninh Hạ lặng lẽ đem balo đưa cho Niep Thịnh Lâm xem, “Rạp chiếu phim bán đồ uống rất đắt, chúng ta tự mình yên lặng mang vào a.”

“Ân, hảo.”

Lý Ninh Hạ nghi ngờ, Niếp Thịnh Lâm không biết chiêu lừa này, hơn nữa cậu cũng hoài nghi, Niếp Thịnh Lâm là loại người đi karaoke sẽ gọi đồ uống giá cực cao ở trong đó.

Người này rất thành thật, chính xác. Cho nên không thể không chiều cổ anh ta một chút, theo dõi anh một ít, miễn cho anh bị lừa gạt.

Quả nhiên, Niếp Thịnh Lâm vẫn là tiêu tiền, mua hai gói lớn khoai tây chiên cùng bỏng ngô của rạp chiếu phim.

“Anh xem anh kia, xài tiền như thế, thật sự là.”

Oán hận thì oán hận, Lý Ninh Hạ vẫn là sột soạt một tiếng xé mở gói khoai tây chiên lớn, vui vẻ mà ăn. Cậu kỳ thật thích ăn khoai tây chiên.

“Lão Niếp, đến ăn thử.”

Niếp Thịnh Lâm ngoan ngoãn đưa tay cầm miếng khoai tây chiên Lý Ninh Hạ đưa qua, Lý Ninh Hạ rất đắc ý, có loại cảm giác đang dưỡng sủng vật nhỏ.

Vừa xem phim vừa ăn khoai tây chiên, trong lòng Lý Ninh Hạ rất tốt. Nhìn trộm Niếp Thịnh Lâm đang xem phim bên cạnh, anh thực sự đang nghiêm túc xem phim. Xem một bộ phim tiêu khiển còn có vẻ mặt chăm chú như vậy. Bất quá, Lý Ninh Hạ chính là thích biểu tình chăm chú này của Niếp Thịnh Lâm.

Ra khỏi rạp chiếu phim, đây là khu vực sầm uất như khu vực này. Nhìn những cao ốc xây san sát nhau, ánh đèn neon sắc sỡ đủ màu, trong chốc lát Lý Ninh Hạ có cảm giác hơi lóa mắt.

Hai người một đường hướng tới trạm xe, Lý Ninh Hạ giữa chừng ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy được tòa nhà xây dựng nằm ngay trung tâm, cậu nâng một ngón tay, ý bảo Niếp Thịnh Lâm xem, “Uy, lão Niếp, xem bên kia.”

Niếp Thịnh Lâm quay đầu trả lời, “Cái gì?”

“Tòa cao ốc đó, có tấm quảng cáo neon màu đỏ đó, có nhìn thấy không?”

“Ân, thấy được, làm sao vậy?”

“Nghe nói trên tầng cao nhất của tòa nhà đó có một nhà hàng ăn xoay tròn.”

“Thật không.”

“Ăn một lần ở đó không biết tốn bao nhiêu tiền, nghe nói là nhà hàng sang trọng nhất. Tên của nhà hàng đó hình như là “Thượng Lâm Hình Uyển”, một cái tên rất tao nhã.”

“Cậu muốn đi?” Niếp Thịnh Lâm cười hỏi.

Lý Ninh Hạ không trả lời, mà là tiếp tục nói: “Nghe nói ở trên đó có thể vừa ăn cơm vừa nhìn ngắm cảnh đêm của toàn bộ thành phố, còn có cảnh biển gần đó, rất đẹp.”

Niếp Thịnh Lâm nghe, khẽ mỉm cười, không có nói nữa. Lý Ninh Hạ không biết anh lúc này suy nghĩ cái gì. Nói ra nguyện vọng này, anh sẽ thay cậu thực hiện sao? Ai, vấn đề này người này có thể nghe hiểu được sao? Cũng không phải nói muốn Niếp Thịnh Lâm mời khách, mà là hy vọng tương lai một ngày nào đó, hai người có thể cùng đi. Đây là mục tiêu phấn đấu.

“Đi ăn cơm một lần, hẳn là tiêu pha rất nhiều đi.” Lý Ninh Hạ còn nói thêm.

“Àn, hẳn là vậy.” Niếp Thịnh Lâm gật gật đầu.

Lý Ninh Hạ tiếp tục đi, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cậu nở nụ cười, “Uy, lão Niếp.”

“Như thế nào?”

“Tòa nhà lớn kia, gọi là cao ốc Thịnh Lâm, trùng với tên của anh a.”

“A, phải không?” Niếp Thịnh Lâm ha ha cười.

“Thú vị đi.”

“Khá thú vị.”

“Chắc là trùng hợp.”

“Đại khái thế.”

Đi ra từ trạm xe điện ngầm, Lý Ninh Hạ nói phải đi đường nhỏ về nhà, có vẻ gần, cậu lôi kéo Niếp Thịnh Lâm đi, “Từ chỗ này đi xuyên qua đi, sẽ gần hơn.”

“Không có đèn đường.” Niếp Thịnh Lâm muốn ngăn Lý Ninh Hạ lại.

“Anh là một đại nam nhân còn sợ gì nữa.” Lý Ninh Hạ nói xong dẫn đầu đi tới trước, Niếp Thịnh Lâm vội vàng theo sát phía sau cậu.

8. Chương 8: First Kiss

Nương theo ánh sáng nhạt từ những tòa nhà xung quanh, hai người từng bước từng bước một đi tới phía trước, mặt dù biết dưới chân là đường cái, nhưng cũng không dám bước đi quá nhanh. Đột nhiên, Lý Ninh Hạ lão đảo một chút, Niếp Thịnh Lâm vội vàng đỡ lấy cậu.

“Cậu xem, tôi đã nói rồi mà.”

“Gần mà, đi vài bước nữa là tới rồi.”

“Té sẽ không tốt lắm.” Niếp Thịnh Lâm nói xong đỡ lấy cánh tay Lý Ninh Hạ.

“Sẽ không, hai người ở đây, anh đỡ tôi một lần, tôi sẽ đỡ anh lại, sẽ không té.”

Đi được nửa đường, một nơi vừa khuất sáng tốt vừa không có người qua lại, Lý Ninh Hạ đi chậm lại. Nghiêng tai lắng nghe, cơ hồ không có âm thanh nào khác. Ở trong này làm cái gì, cũng sẽ không có người biết.... (๖ ๖~)

Lý Ninh Hạ có phần khẩn trương, trái tim đập bang bang trong lồng ngực, cậu đối với chuyện xảy ra kế tiếp vừa có chút chờ mong vừa không yên tâm.

Niếp Thịnh Lâm tiếp tục dẫn Lý Ninh Hạ đi về phía trước, người bên cạnh dừng bước chân khiến anh không khỏi quay người lại, vừa định hỏi, cả người Lý Ninh Hạ đã tiến sát tới gần, cánh tay ôm lấy cổ Niếp Thịnh Lâm.

Gương mặt cách nhau rất gần, có thể nhìn thấy ánh sáng trong suốt từ trong mắt đối phương. Lý Ninh Hạ cảm thụ được thụ nhiệt khí từ hơi thở của Niếp Thịnh Lâm phả trên mặt mình. Hai người mặt đối mặt cũng chỉ trong một đoạn thời gian ngắn.

Trong nháy mắt bị hôn trụ đó, một ý niệm hiện lên trong đầu Lý Ninh Hạ: kỳ thật anh ta cũng biết cách nắm bắt cơ hội a, cũng....không có ngốc nghếch như vậy. Nghĩ thế, Lý Ninh Hạ nhưng lại không ngại. Cảm tình là chuyện của hai người, một người có thể là đơn phương yêu mến. Chủ động hôn cậu chính là Niếp Thịnh Lâm, để cho Lý Ninh Hạ biết cậu không phải là đơn phương, biết Niếp Thịnh Lâm cũng thích cậu, đối với cậu có cảm tình. Phát hiện này giúp cho Lý Ninh Hạ an tâm hơn.

Thời điểm hôn thực say sưa, khiến cho con người ta xuất thần, hôn thật sâu, chờ đến khi tách ra, hai người đều toát ra một chút ngượng ngùng, không nói gì, cũng không dám nhìn lấy đối phương.

Không muốn tách ra lại dùng hai tay vòng quanh thắt lưng của Niếp Thịnh Lâm, tựa vào trước ngực anh, Lý Ninh Hạ phát hiện dáng người anh thế nhưng thật tốt a. Ai nha, anh không béo, anh ta là ông lão ăn chay mà, hơn nữa công việc của anh khổ cực như vậy.Nghĩ tới đây, Lý Ninh Hạ lại thấy đau lòng rồi.

Niếp Thịnh Lâm hơi hơi cúi đầu, nhìn Lý Ninh Hạ đem mặt chon trước ngực mình. Có loại tình cảm mãnh liệt đã lâu không xuất hiện kích động trong tim. Đó là một con người hồn nhiên thẳng thắn, những điều cậu làm Niếp Thịnh Lâm đều hiểu rõ.Sở dĩ anh không chủ động, là do sợ hãi cậu sẽ hối hận.Cậu so với anh tuổi còn trẻ, còn có rất nhiều lựa chọn trước mắt, nhưng Niếp Thịnh Lâm lại không thể, anh không muốn miễn cưỡng, cũng không muốn ủy khuất cậu. Bất quá nhìn hiện tại, không còn điều gì để lo lắng do dự nữa rồi.

Ôm vai Lý Ninh Hạ, vuốt ve đỉnh đầu của cậu, có loại cảm giác rất cuộc đã có được trân bảo trong tay, hốt mắt bất chợt thấy nóng rực. Niếp Thịnh Lâm có điểm ghen ngào, bao nhiêu năm rồi đã không cảm thụ được sự kích động như vậy.

Hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tình, Niếp Thịnh Lâm khinh gọi,“Tiểu Ninh.”

“Ân.....”

“Chúng ta không thể cứ đứng mãi ở đây.”Niếp Thịnh Lâm nhắc nhở nói.

Lý Ninh Hạ âm thầm không hờn giận, cảm thấy người này thật không biết phong tình, nhưng mà không có biện pháp, ai bảo cậu thích anh ta, không có phong tình cũng đành chấp nhận thôi a.

“Anh sợ muỗi sao?”

“Không phải.”

Hai người sóng vai đi tới giao lộ, đứng ở dưới ánh đèn phố, Lý Ninh Hạ cúi đầu,“Này, lão Niếp, tôi phải về ký túc xá đây.”

“Ân, tôi tiễn cậu.”

Niếp Thịnh Lâm đi thẳng tới cửa ký túc xá Lý Ninh Hạ, nhìn cậu lên lầu, sau đó mới không nỡ mà rời đi.

Về nhà Niếp Thịnh Lâm kích động không thôi, trần trọc khó khăn mà đi vào giấc ngủ. Anh phát hiện trái tim lớn tuổi của mình vẫn đang nóng hừng hực, vẫn còn kích động mà đập liên hồi. Trong lòng có một loại xúc động muốn chạy tới ký túc xá dưới lầu Lý Ninh Hạ,lớn tiếng gọi tên cậu ấy, xông lên lầu đi đem cậu

ấy mang về nhà. Nghĩ đến đây, Niếp Thịnh Lâm tự giấu nở nụ cười. Không, không cần xúc động, tình yêu mới phát sinh có thể xúc động, phát triển tình yêu kéo dài lại cần sự chậm rãi, cẩn thận che chở mà bồi dưỡng. Rất quan tâm, lại càng không muốn cậu tức giận, không muốn cậu bị bất kỳ rắc rối nào.

Chạy tới dưới lầu ký túc xá hô to gì gì đó, vẫn là tư tưởng nghĩ trong đầu thôi.

Thời điểm ngày hôm sau gặp lại, thái độ của hai người có chút bất đồng.

Lý Ninh Hạ cố ý nhìn chằm chằm Niếp Thịnh Lâm, nhìn thẳng đến khi thấy Niếp Thịnh Lâm mặt đỏ, lúc này mới thu hồi ánh mắt, trong lòng đặc ý thầm nghĩ: Lão Niếp xem như đã là người của mình a.

Lúc cùng nhau rửa chén, không biết là do khẩn trương hay trượt tay, Niếp Thịnh Lâm thiếu chút nữa đánh vỡ một cái bát, may mắn Lý Ninh Hạ tay mắt lanh lẹ, giúp anh chụp lại. Nhìn chăm chú Niếp Thịnh Lâm liếc mắt một cái, Lý Ninh Hạ nói: “Anh xem anh kia, anh hoảng cái gì a.” Ngừng một khắc, Lý Ninh Hạ lại nhin không được nói: “Anh nói xem, nếu không có em chiếu cố anh, anh sẽ ra sao đây? Hừ.”

“Không được, đương nhiên không được.” Niếp Thịnh Lâm lập tức vâng dạ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Ít nói dễ nghe đi, hừ.” Lý Ninh Hạ miệng thì nói như thế, trong lòng lại rất đặc ý.

Lý Ninh Hạ so với trước kia làm việc càng nghiêm túc hơn, điều này đồng nghiệp cùng thủ trưởng của cậu đều nhìn ra. Cậu biết tích lũy, cũng có ý thức trách nhiệm hơn, từ một mao đầu tiểu tử bắt đầu có chiều hướng trưởng thành.

Lý Ninh Hạ biết nguyên nhân cậu thay đổi.

“Bởi vì tôi phải chiếu cố lão Niếp a.”

Lý Ninh Hạ thích mua mấy món ngon tới cho Niếp Thịnh Lâm, một là cậu không muốn thấy Niếp Thịnh Lâm ăn chay, chung quy cảm thấy thật đau lòng, lão Niếp tăng ca lại ăn ít như thế, thứ hai, Lý Ninh Hạ thích nhìn Niếp Thịnh Lâm ăn, bộ dáng anh ăn thứ gì cũng thật nhã nhặn, miệng di chuyển một chút, bộ dáng cũng rất đáng yêu.

Yêu thích những con vật nhỏ chắc cũng là loại tâm tình này đi.

Sau khi đem tâm tình này nói cho Niếp Thịnh Lâm biết, Niếp Thịnh Lâm có chút dở khóc dở cười, “Em xem anh trở thành động vật nhỏ a?”

“Lão động vật cũng là động vật a, càng cần sự trân trọng của em a.” Lý Ninh Hạ vỗ vỗ bả vai Niếp Thịnh Lâm.

Trước đó đã hôn qua, ở lần sau, hôn môi liền trở nên bình thường, ngược ngừng dần dần rút đi, tư vị ngọt ngào càng thêm sâu đậm. Lý Ninh Hạ vẫn sẽ quay về ký túc xá ngủ, cậu từ trong mắt Niếp Thịnh Lâm nhìn ra được sự lưu luyến cùng khát vọng của đối phương, đều là nam nhân, Lý Ninh Hạ hiểu, nhưng cậu cảm thấy không nên nhất thời cấp bách.

Buổi tối khi rời khỏi Niếp gia, hai người nhất định sẽ hôn tạm biệt. Cảm nhận ngón tay Niếp Thịnh Lâm mơn trớn cằm mình, lúc này Lý Ninh Hạ mới chú ý tới chiều cao của Niếp Thịnh Lâm.

Thân người cao 188cm thật không tồi a, chân cũng dài, mặc cái gì nhìn cũng đẹp. Quả nhiên lão Niếp của mình là tốt nhất.

9. Chương 9: “lão Động Vật” Ra Khỏi Cửa

Lý Ninh Hạ quyết định dẫn Niếp Thịnh Lâm đi cho bạn bè mình nhìn một lần, sau đó có thể thương lượng với lão Niếp có muốn ở chung với nhau hay không a.

Trong quán bar, vài chục người bạn của Lý Ninh Hạ nhìn thấy Niếp Thịnh Lâm.

Một người đàn ông cười thật âm áp, có loại cảm giác nhu hòa. Từ khí chất đến hơi thở, Lý Ninh Hạ cũng cảm thấy được anh so với tất cả nam nhân trong quán bar này tốt hơn nhiều.

Giới thiệu qua lẫn nhau, lại hàn huyên thêm một chút, Lý Ninh Hạ tìm cơ đem Niếp Thịnh Lâm rời đi, các người bạn của Lý Ninh Hạ bỗng nhiên vây quanh cậu mà bắt đầu bắt quái hỏi thăm.

“Anh ta đang làm gì?”

“Viên chức công ty.” Lý Ninh Hạ không giấu diếm hay khuếch đại thông tin về Niếp Thịnh Lâm với bạn bè mình.

“Vậy mà cậu cũng muốn?” Có người hỏi.

“Viên chức nhỏ thì làm sao, người tốt là được.”

“Bộ đáng lớn lên quả thật không tệ nha.”

“Này này, đó là của tôi! Của tôi đó!” Lý Ninh Hạ lóe lên nắm tay, bảo vệ “chủ quyền” của chính mình.

“Tôi có nói là muốn cùng cậu tranh đoạt hay sao a?”

“Cho cậu mượn thêm lá gan này!” Lý Ninh Hạ hướng bạn mình bày ra biểu tình uy hiếp.

Mọi người đối với ngoại hình cùng khí chất Niếp Thịnh Lâm tỏ vẻ vừa lòng.

“Trên giường thế nào?” từ đánh giá bắt đầu chuyển tới đề tài nóng rồi.

“Còn chưa thử qua.” Lý Ninh Hạ vò đầu.

“Bạn thân giúp người thử trước xem.” Có người biểu đạt thêm thường đối với Niếp Thịnh Lâm.

“Ồ một bên nằm mơ đi.”

Muốn gọi Niếp Thịnh Lâm trở lại bên người, Lý Ninh Hạ nhìn về phía của anh. Lúc này, Niếp Thịnh Lâm một mình đang tùy ý ngồi dựa vào một bên quầy bar, trong tay nâng ly rượu. Dưới ánh đèn, ngón tay thon dài cùng hàng lông mi khê hạ xuống đặc biệt đẹp mắt.

“Lão Niếp nhà cậu rất được rất được a.” có một người bạn nói với Lý Ninh Hạ.

“Tôi biết.”

“Cậu là sợ người khác cũng coi trọng anh ta, cho nên mới không gọi người ta bằng anh đi.”

“Ai cần cậu lo.”

Lý Ninh Hạ vẫy gọi: “Uy, lão Niếp, lại đây bên này.”

Niếp Thịnh Lâm nghe tiếng lập tức đồng ý đi tới.

Bạn bè Lý Ninh Hạ thấy được, nhìn không được thở dài, “Chắc, tính tình thật tốt, nghe lời cậu như vậy.”

“Đó là tính cách lão Niếp tốt.” Lý Ninh Hạ rất là đắc ý.

Lúc này, có một người bạn tinh tế quan sát tỉ mỉ Niếp Thịnh Lâm, sau đó nói: “Tôi nhìn thế nào cũng thấy anh nhìn có chút quen mắt a.”

Lý Ninh Hạ không lưu tình mà ồn ào nói: “Tự Lai Thục cậu bớt nói giỡn cho tôi đi. Lão Niếp của tôi mới không quen cậu.”

Sau khi gặp qua bạn bè, trên đường từ quán bar trở về tiểu khu Vui Vẻ, Niếp Thịnh Lâm trêu đùa: “Bọn họ cho anh mấy điểm?”

Mi mắt Lý Ninh Hạ khẽ nhú, nhìn về phía Niếp Thịnh Lâm. Nguyên lai anh cũng biết ý tứ dẫn anh đi gặp bạn bè.

“Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.”

“Nói như vậy anh qua cửa rồi.”

“Hắc, lão Niếp, anh từ lúc nào học được cách nói hòa theo rồi.” Lý Ninh Hạ nhin không được ngẩng đầu nhìn Niếp Thịnh Lâm, tự tiểu phi tiểu nói.

“Anh nên biết chứ a.” Niếp Thịnh Lâm thẳng thắn nói.

“Em thích là được rồi.” Lý Ninh Hạ nhỏ giọng nói, cậu lại thẹn thùng rồi.

Bàn tay Niếp Thịnh Lâm xoa xoa phía sau cổ Lý Ninh Hạ, giống như đang vuốt ve một con mèo nhỏ.

“Đúng vậy, chỉ cần em không chê bỏ anh a.”

Nguyên bản Lý Ninh Hạ dự định chính thức thương lượng cùng Niếp Thịnh Lâm muốn ở cùng nhau hay không, Niếp Thịnh Lâm lại nói với cậu, anh phải đi công tác.

“Anh chỉ là một viên chức nhỏ, đi công tác cái gì a.” Lý Ninh Hạ rất không vui. Cậu đã có thói quen có Niếp Thịnh Lâm trong cuộc sống, đột nhiên nghe được anh phải đi, hai người phải tách ra, Lý Ninh Hạ không tiếp thu được.

“Anh cũng không có biện pháp, cái này cũng quá gấp a.”

“Đi bao lâu?”

“Ít nhất cũng hơn nửa tháng.”

“Cái gì! Thời gian dài như vậy!”

Lý Ninh Hạ thay Niếp Thịnh Lâm thu thập hành lý, thuận tiện lôi kéo Niếp Thịnh Lâm đi mua một đồng quần áo.

“Anh nhìn anh xem, chỉ có mấy cái áo lót cũ, quần vải bố, áo mặc trông đầu. Cũng không phải là ông già, mặc áo lót bên trong làm gì.” Lý Ninh Hạ quở trách, “Em phải chiều cổ anh, anh thiệt khiến người ta lo lắng!”

Niep Thịnh Lâm vâng dạ cười gật đầu.

Mua áo somi mới cùng quần dài, Lý Ninh Hạ còn thay Niep Thịnh Lâm chọn lựa tây trang có giá tiền nằm trong phạm vi có thể chấp nhận, chuẩn bị cho anh khi đi họp thì sẽ mặc.

Nhìn thấy Niep Thịnh Lâm mặc tây trang, Lý Ninh Hạ ở trong lòng âm thầm sợ hãi, quả nhiên là thiết kế riêng dành cho nam nhân, Niep Thịnh Lâm mặc như vậy, thoát nhìn vô cùng đáng chú ý. Đeo mắt kính màu bạc, ôn hòa cười đứng nơi đó, cảm giác ôn nhu mềm mại, làm cho người ta nhịn không được muốn ôm anh.

Tiền đi công tác đều dùng hết để mua quần áo vào buổi tối đó, Niep Thịnh Lâm ở trên bàn sửa sang lại tư liệu cần phải đi công tác, Lý Ninh Hạ tựa trên lưng anh, trong tay gặm một quả táo.

Lúc này, Lý Ninh Hạ trong lòng tính toán một sự việc khác. Cậu cảm thấy cậu phải uy hiếp chặn đường lão Niep trước, tiêm cho anh một mũi tiêm phòng ngữ. Nói với anh khi ra ra ngoài, ăn nhiều đồ ăn uống ít rượu, còn nữa, không cần trêu chọc các hoa đào*. *(các cô gái)*

“Này, em nói a, anh đi công tác thì công tác, không cần phải đi làm công việc hoa hoa gì đó. Buổi tối có người gọi tới điện thoại của khách sạn, không cho tiếp!”

“Thế nếu em gọi thì sao?” Niep Thịnh Lâm bồi cười hỏi

“Em sẽ gọi di động của anh! Em sao có thể gọi vào số điện thoại của khách sạn được, hừ.”

“Phải, phải.”

“Nhớ kỹ?” Lý Ninh Hạ nói xong vươn tay đến, ý bảo Niep Thịnh Lâm cùng cậu ngoắc ngón tay làm cam đoan.

Niep Thịnh Lâm cười cùng Lý Ninh Hạ ngoắc ngón tay, “Nhớ kỹ.”

Nhìn thấy biểu hiện ngoan ngoãn của Niep Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ cũng thả lỏng được nửa tâm, sau đó, Lý Ninh Hạ nói: “Anh đi công tác, em muốn ở lại nhà anh.”

“Được.”

“Em là nói, sau này em sẽ không sống trong ký túc xá nữa.”

Niep Thịnh Lâm xoay người lại, cùng Lý Ninh Hạ mặt đối mặt, nhìn cậu thật sâu, bàn tay khẽ vuốt hai má Lý Ninh Hạ, “Anh hiểu.”

“Anh hiểu được cái gì hả, con người anh a.....” Ánh mắt Niep Thịnh Lâm làm cho Lý Ninh Hạ đột nhiên trở nên ngượng ngùng.

“Anh như thế nào không rõ. Em chờ anh đi công tác trở về.”

Anh là thật sự hiểu được? Hửn là hiểu được đi.

Lúc này, Niep Thịnh Lâm lấy ra một bộ chìa khóa mới, “Đã sớm muốn giao cho em.”

“Đã sớm nghĩ mà anh hiện tại mới đưa em, hử.” Lý Ninh Hạ một phen đoạt lấy chìa khóa, gắt gao giữ chặt trong lòng bàn tay không buông, trái tim vì kích động mà đập thình thịch.

Nhìn biểu tình lúc này của Lý Ninh Hạ, Niep Thịnh Lâm nhẹ nhàng kéo cậu lại gần một chút, sau đó tiếp tục bắt tay vào sửa tư liệu. Lý Ninh Hạ tựa vào trên lưng Niep Thịnh Lâm, chơi đùa với chìa khóa trong tay.

Không khí thật yên tĩnh trầm lặng, cũng như tâm trạng hiện tại của cả hai người lúc này.

Niep Thịnh Lâm đi công tác rồi, Lý Ninh Hạ thu nhập hành lý của mình, nói chuyện với công ty chuyển phát nhanh, chính thức dọn vào nhà Niep gia. Đáng tiếc lão Niep không có ở đây, không có cách nào mở tiệc chúc mừng, đành phải đợi đến khi anh trở về.

Niep Thịnh Lâm vừa đi chính là một tháng, Lý Ninh Hạ cảm thấy thời gian — thực dài.

Sau đó, Lý Ninh Hạ ở trong điện thoại phát giận, “Anh là một viên chức nhỏ, công ty anh cũng dùng người quá chặt chẽ đi. Thời gian lâu như vậy! Rốt cuộc muốn mở bao nhiêu cuộc họp, có bao nhiêu việc muốn anh làm a.”

Niep Thịnh Lâm một mặt trấn an, “Xử lý xong sẽ trở lại, anh sẽ nhanh, anh sẽ nhanh a.”

Mỗi ngày, hai người đều gọi điện thoại nói chuyện, tuy rằng bị ngăn cách, Lý Ninh Hạ thế nhưng vẫn biết được Niep Thịnh Lâm đang làm cái gì, cậu cảm thấy an tâm. Lý Ninh Hạ cho rằng, lần công tác này coi như là một khảo nghiệm đối với lão Niep, xem biểu hiện lúc anh làm việc bên ngoài như thế nào. Đương nhiên, kết quả Lý Ninh Hạ thực vừa lòng. Lão Niep quả nhiên là một người thành thật.

10. Chương 10: Đi Công Tác Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rốt cuộc đã trông tới ngày Niếp Thịnh Lâm đi công tác trở về, Lý Ninh Hạ yên lòng rồi.

Niếp Thịnh Lâm mang về rất nhiều đặc sản địa phương cùng các món ăn vặt nhìn rất ngon miệng, anh còn tặng Lý Ninh Hạ một cái di động mới, nói là quà thưởng cho nửa năm làm việc.

Trong miệng vừa nói “Lão Niếp anh lại loạn tiêu tiền”, Lý Ninh Hạ lại rất vui vẻ nhận lấy, lấy sim trong điện thoại cũ gắn vào điện thoại mới.

Người yêu biểu đạt sự quan tâm cùng yêu thương, Lý Ninh Hạ rất thích ý đón nhận. Mua chính là tâm ý, cậu sẽ không mất tự nhiên mà không nhận, nhiều lắm là dặn dò lão Niếp trong thời gian ngắn không được món đồ có giá trị nào lớn hơn 2000 đồng được.

Buổi tối, nghĩ tới đây là đêm đầu tiên cậu chính thức cùng Niếp Thịnh Lâm ở chung một nhà, Lý Ninh Hạ có điểm ngượng ngùng, có chút khấn trương.

Tối mười giờ, Lý Ninh Hạ liền đẩy đẩy Niếp Thịnh Lâm đang ngồi xem tivi trên ghế sofa, nói anh, “Anh tắm rửa đi!”

Nhìn nhìn thời gian, lại nhìn nhìn Lý Ninh Hạ, Niếp Thịnh Lâm thuận theo đứng lên.

Mất thấy Niếp Thịnh Lâm vào phòng tắm, Lý Ninh Hạ ngồi ở sofa bên ngoài, bản thân tự mình đổ mặt.

Từ phòng tắm đi ra, Niếp Thịnh Lâm phát hiện tivi trong phòng khách đã tắt, đèn cũng tắt, còn người nguyên bản đang ngồi ở sofa cũng không thấy. Anh cười cười, lập tức đi đến phòng ngủ.

Trên giường, giữa đồng chăn mền nổi lên một cái bọc lớn, hiển nhiên có người trốn ở bên trong.

Niếp Thịnh Lâm ở bên giường ngồi xuống, đẩy đẩy con người đang làm “mèo” trong chăn, “Ai, em trốn anh cũng có thể nhìn thấy.”

“Đáng ghét, ai cần anh lo!”

Từ bên trong chăn truyền ra âm thanh rầu rĩ của Lý Ninh Hạ.

“Ra đi, đừng che nữa.”

“Em không ra được!”

Niếp Thịnh Lâm càng thêm muốn cười, bàn tay giữ chặt góc chăn xóc lên, “Em không được, vậy anh đi vào.”

“Nha, anh đừng đến…… Anh đừng tiến vào……”

Người trong chăn dùng cánh tay đẩy đẩy ra, bắt quá cánh tay dường như không có đủ sức mạnh. Hai người tôi kéo anh kéo, sau đó ở phía dưới lớp chăn đơn loạn thành một đoàn.

Âm thanh cười đùa về sau lại bị thay thế bởi tiếng hôn môi ướt át, trong phòng dần trở nên an tĩnh.

Sau khi cùng nhau tắm xong, Lý Ninh Hạ nằm gối đầu trên cánh tay Niếp Thịnh Lâm, không ngủ nhưng cũng không nói chuyện. Đây là lần đầu tiên cậu ở bên người Niếp Thịnh Lâm nhưng lại im lặng đến thế, Niếp Thịnh Lâm nhìn không được lặng lẽ chăm chú nhìn cậu. Trong bóng đêm, đôi mắt đen của Lý Ninh Hạ như tỏa sáng, Niếp Thịnh Lâm cậu vẫn chưa ngủ.

“…… Suy nghĩ cái gì?” Niếp Thịnh Lâm hỏi.

Lý Ninh Hạ trầm mặc lắc lắc đầu.

Niếp Thịnh Lâm nghiêng người, cánh tay đặt lên thắt lưng Lý Ninh Hạ, nhẹ nhàng lay động cậu, “…… Làm sao vậy? Ân?”

Lý Ninh Hạ giựt giựt khóe miệng một chút, “Chán ghét, buồn ngủ.”

“Rõ ràng còn chưa ngủ mà. Ban này, mệt sao?”

Lý Ninh Hạ nghiêng mặt qua, trừng mắt nhìn Niếp Thịnh Lâm liếc mắt một cái, “Anh mới mệt a.”

Niếp Thịnh Lâm nghe xong cười, “Àn, thực quan tâm anh, biết anh mệt.”

Lý Ninh Hạ nghe thấy vừa muốn phát giận vừa muốn cười, đánh cánh tay Niếp Thịnh Lâm một chút, “Câm miệng!”

Niếp Thịnh Lâm một bàn tay vuốt ve thắt lưng Lý Ninh Hạ, vừa hồng cậu: “Hảo, anh câm miệng, anh không nói nữa.”

Bắt lấy bàn tay Niếp Thịnh Lâm, ngón tay cùng tay anh nắm chặt lại, Lý Ninh Hạ nhỏ giọng nói: “Hiện tại..... Anh là người của em.....”

Những lời này bị Niếp Thịnh Lâm nghe được, anh cười tiến sát gần, môi cơ hồ chạm được tai của Lý Ninh Hạ lỗ, nỉ non nói: “Đương nhiên, đương nhiên là người của em, chính là người của em, là người duy nhất của em..... Anh là của em....”

“Không được chạy!” Lý Ninh Hạ bổ sung nói.

“Lão động vật, biết chạy trốn đi đâu đây.”

Lý Ninh Hạ vừa nghe liền quay đầu nói: “Cái gì lão động vật, lão động vật vừa rồi còn.....” Nói đến một nửa cậu đột nhiên dừng lại.

Niếp Thịnh Lâm nở nụ cười, không tiếp tục nói tiếp. Tay lại một lần nữa ôm trụ lấy Lý Ninh Hạ, để cho cậu tựa vào trong lòng mình.

“Ngủ đi.....”

“Àn.”

Về sau chính là phần cuộc sống vô cùng ngọt ngào giữa cả hai, hai người như keo như sơn, anh anh em em. Buổi tối, tan tầm về nhà, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau rửa chén, tranh nhau làm việc nhà. Dù sao trước kia đã có nền tảng “ở chung”, cho nên cuộc sống hai người hiện tại vô cùng hòa hợp.

Đối với cuộc sống giữa đủ loại chăm sóc và khoan dung của Niếp Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ cảm thấy đặc biệt thỏa mãn. Người yêu lớn tuổi quả nhiên có sự thành thực hoàn toàn khác biệt a.

Sau khi chấm dứt đợt đi công tác không bao lâu, cuối tuần Niếp Thịnh Lâm đưa ra ý định dẫn cậu cùng nhau đi dạo phố mua sắm.

“Mua cái gì?” Lý Ninh Hạ tò mò hỏi.

“Quần áo.”

Lý Ninh Hạ vừa nghe liền phản đối, “Này, anh không cần bởi vì em mua quần áo cho anh, cho nên anh phải mua lại quần áo cho em a. Cho dù cầm tiền thưởng không nên xài hoang phí như vậy.”

Niếp Thịnh Lâm cười vuốt ve hai má Lý Ninh Hạ, “Ăn mặc theo mùa, cũng nên thêm vài bộ quần áo.”

Hảo ý săn sóc của người yêu, Lý Ninh Hạ không phải không rõ, giữa bọn họ luôn không để ý tới những nghi lễ xã giao này nọ, tâm ý đối phương nhất định sẽ hào phóng mà tiếp nhận.

Đùa nghịch PSP trong tay, Lý Ninh Hạ tựa vào sofa, “Tốt lắm a, cùng đi thôi.”

Vào cuối tuần, Niếp Thịnh Lâm cùng Lý Ninh Hạ ngồi xe điện ngầm, đi tới khu buôn bán sầm uất nhất. Lý Ninh Hạ ban đầu vốn nghĩ rằng, hai người tìm một cửa hàng bán đồ nam hoặc là một công ty bách hóa nào đó, tùy tiện chọn vài bộ quần áo bền chắc, kết quả Niếp Thịnh Lâm dẫn cậu vào tòa nhà thương mại, không nhanh không chậm đi dạo xung quanh.

“Anh rốt cuộc muốn tới tiệm nào mua?” Lý Ninh Hạ hỏi.

“Nhìn thử trước, đừng gấp.”

“Anh đừng loạn mua, tùy tiện mua vài áo somi tay dài là được rồi.”

“Anh biết.”

Nói là nói như vậy, Niếp Thịnh Lâm như trước mang theo Lý Ninh Hạ vào thang máy, lên lầu, xuống lầu, quẹo trái, quẹo phải, các tòa nhà được thông nối liền với nhau, có thể từ tòa nhà này đi qua tòa nhà khác, vòng vo không biết bao nhiêu lần, Lý Ninh Hạ triệt để trở nên mơ hồ rồi.

“Hiện tại chúng ta đang ở đâu a?”

“Trong tòa nhà.”

Lý Ninh Hạ chép miệng, “Em biết. Anh đừng đi nữa. Phải đi mua vài bộ quần áo thôi, anh còn muốn đi tới chỗ nào nữa a.” càng đi càng có điểm nhằm chán, Lý Ninh Hạ nhịn không được kháng nghị.

“Ngắm thêm một lần nữa là được rồi.”

Cùng không biết là đi tới đâu, ba chuyển hai xoay, đi qua một dãy bán đồ quần áo nữ, vào khu chuyên bán thời trang giành cho nam. Niếp Thịnh Lâm vừa đi vừa nhìn, sau đó mang Lý Ninh Hạ vào một cửa tiệm có tên tiếng anh là LOGO.

Lý Ninh Hạ kéo kéo góc áo Niếp Thịnh Lâm, cậu nghĩ chắc Niếp Thịnh Lâm đi nhầm, “Này, lão Niếp, đừng vào.”

“Vì sao?”

“Thoạt nhìn hình như không rẻ lắm.”

Niếp Thịnh Lâm nở nụ cười, “Ai nói. Treo một cái tên tiếng Anh lên liền mắc sao? Không nhất định thế. Đi vào nhìn xem.”

Hai người vào tiệm, Niếp Thịnh Lâm lôi kéo Lý Ninh Hạ đi tới giá áo bên cạnh, cầm lấy một bộ so lên người Lý Ninh Hạ. Lý Ninh Hạ chú ý nhìn thử, quần áo có mác nhãn hiệu, toàn tiếng Anh nên cậu xem không hiểu nổi, không thấy được ghi giá ở đâu a.

“Này..... Không tốt lắm đâu.....” Lý Ninh Hạ trộm đánh giá nữ nhân viên trong cửa hàng, các nàng đều mặc một bộ đồng phục màu xám bạc, tươi cười thân thiết, nhưng không đi giới thiệu, đứng yên bất động tại đó.

“Có cái gì không tốt a.”

Niếp Thịnh Lâm chỉ lo đánh giá quần áo. Lý Ninh Hạ bắt đắc dĩ, đành phải đi theo anh.

“Đến, nhìn thử bộ này.” Niếp Thịnh Lâm cầm lấy chiếc áo t-shirt tay dài màu lam ướm thử lên người Lý Ninh Hạ.

Quần áo không tệ, chất lượng nhìn qua rất tốt, màu sắc cũng vô cùng hoàn hảo, làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái.

Sau khi lực chú ý đặt trên quần áo, Lý Ninh Hạ phát hiện trang phục tiệm này thật sự rất được, từ thiết kế đến kiểu may cắt, không thể nói rõ ra là tốt chỗ nào, nhưng chính là khiến cho người ta cảm thấy thật vừa người, nhìn vào cũng có đẳng cấp.

“Hình như không tệ lắm, thật dễ nhìn.”

“Vậy mua hai cái đi.”

Lý Ninh Hạ trừng mắt, “Hai cái! Một cái là đủ rồi.”

Niếp Thịnh Lâm không có để ý Lý Ninh Hạ nói, anh tự chủ trương, thay Lý Ninh Hạ chọn hai kiện hai áo t-shirt tay dài, hai áo somi, hai cái quần dài, còn có một áo khoác lông cừu dày. Nếu không phải Lý Ninh Hạ kiên quyết phản đối, anh còn có thể tiếp tục chọn thêm vài món nữa.

“Đừng mua nữa! Em van cầu anh a! Nghĩ thử xem nửa tháng sau chúng ta ăn gì đây.” Lý Ninh Hạ ở bên tai Niếp Thịnh Lâm nhỏ giọng nói.

Chọn quần áo xong, Niếp Thịnh Lâm đi tính tiền, Lý Ninh Hạ đi theo bên cạnh anh, muốn biết cả đồng quần áo này tổng cộng bao nhiêu tiền. Lúc này, Niếp Thịnh Lâm đột nhiên ho khan vài tiếng, sau đó hướng một nữ nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh nói: “Phiền cô mang tới cho tôi một chén nước được không?”

Nữ nhân viên cửa hàng đáp ứng đi rót nước, Lý Ninh Hạ theo bản năng liền đi theo sau, sau đó thời điểm cậu bưng chén nước, Niếp Thịnh Lâm đã quét thẻ xong, hơn nữa nhân viên cửa hàng đã đem tất cả quần áo hoàn chỉnh bỏ vào túi xong rồi.

Lý Ninh Hạ âm thầm hồi hận, sau đó lại nghĩ nghĩ, quên đi, hẳn là sẽ không thật mắc đâu, lão Niếp cũng mua được mà. Nếu lão Niếp không muốn nói cho cậu biết giá tiền, cùng lắm sau này cậu mua cho lão Niếp thêm nhiều món khác là được.

Mua sắm xong, nhân viên cửa hàng cực có lễ phép tiễn hai người tới tận cửa tiệm.

Nhiệm vụ mua quần áo hoàn thành xong, Lý Ninh Hạ liền thấy mệt, nói đói, lôi kéo Niếp Thịnh Lâm vào một quán cà phê, ngồi xuống kêu một phần bánh bao thịt hấp cùng tô mì chân giò hầm.

“Hảo đói.”

Niếp Thịnh Lâm dùng ánh mắt sủng ái nhìn đứa nhỏ Lý Ninh Hạ bên kia, “Đi mệt sao?”

“So với khi em đi giao hàng còn mệt hơn. Anh thật sự là...bất quá quần áo này em đều thích.”

Tươi cười trên mặt Lý Ninh Hạ làm cho Niếp Thịnh Lâm không thể kiềm chế mà đưa tay vuốt ve gương mặt cậu, Lý Ninh Hạ hoảng sợ, trái phải nhìn xem, sau đó hướng Niếp Thịnh Lâm nhe răng uy hiếp, ý bảo anh không thể làm như vậy a.

Mì hầm chân giò thơm ăn thật ngon nha, vừa q (ai bik mau chỉ giáo T~T) lại vừa dai dai, Lý Ninh Hạ ăn xong một chén, Niếp Thịnh Lâm lại đem một cái chân giò đưa cho cậu. Vẫn chưa đủ, Lý Ninh Hạ lại muốn chè đậu đỏ trần bì, đồng thời “ra lệnh” Niếp Thịnh Lâm đem cái bánh bao hấp cuối cùng cho mình ăn.

Lúc ngồi thưởng thức đậu đỏ, Lý Ninh Hạ cùng Niếp Thịnh Lâm nói chuyện phiếm.

“Cửa hàng hôm nay tới hình như có điểm kỳ quái, anh không thấy sao?”

“Tại sao kỳ quái? Thái độ nhân viên cửa hàng đều rất tốt.”

“Em không phải nói thái độ nhân viên cửa hàng. Anh không phát hiện sao, sau khi chúng ta vào cửa hàng, còn vó vài nữ nhân viên đem cửa đóng lại, tuy nhiên chỉ đóng một cánh cửa, sau đó cô ấy còn đứng ở cửa rồi treo một cái bảng gì đó. Cũng không biết là viết chữ gì nữa.”

“Có sao?”

Lý Ninh Hạ nhìn chăm chú Niếp Thịnh Lâm liếc mắt một cái, “Ánh mắt của anh chỉ nhìn quần áo a.”

“Nữ nhân viên phục vụ chúng ta, cùng nhân viên cửa hàng cũng không giống nhau, mặc đồng phục khác biệt, tuổi cũng lớn hơn nhiều.” Lý Ninh Hạ đang nói chính là nhân viên hướng dẫn mua, bởi vì phục vụ hai người mà sau đó có một phụ nhân trung niên đi ra.

“Dù sao bọn họ đều là nhân viên của cửa hàng.”

Niếp Thịnh Lâm vừa nói như vậy, Lý Ninh Hạ cảm thấy anh nói cũng đúng.

Ăn cơm xong, hai người nghiên cứu áp phích bên ngoài rạp chiếu phim một chút, cảm thấy không hứng thú với bộ phim lắm, liền cùng nhau ngồi xe trở về nhà.

Secretwind: có ai đang đói không, mời mọi người ăn nha

~Bánh bao thịt hấp

Chè đậu đỏ trần bì

11. Chương 11: Nghỉ Phép Ra Ngoài 1

Sắp tới là ba ngày nghỉ dành cho người dân, sáng sớm Lý Ninh Hạ tính toán nên trải qua như thế nào đây.

Niep Thịnh Lâm nói với Lý Ninh Hạ, muốn dẫn cậu đi chơi ở một khu nghỉ mát trên núi.

“Ở nơi nào? Chơi vui không?” Không nghĩ tới người nam nhân này đã an bài, Lý Ninh Hạ có loại vui mừng đầy bất ngờ.

Niep Thịnh Lâm lấy một tờ phiếu ra đưa cho Lý Ninh Hạ xem, nói cho cậu biết: “Đây là phiếu chiêu đãi của khu nghỉ dưỡng trên núi, là một người bạn tặng cho anh, ba ngày lễ toàn bộ ăn ở đều miễn phí, còn có hồ có thể câu cá a, còn thêm thịt dê nướng để ăn nữa.”

“Nga hay quá!” Thịt dê nướng lập tức khiến cho Lý Ninh Hạ hưng phấn, vung tay hoan hô, “Đi a, chúng ta đi đi.”

Nhìn thấy Lý Ninh Hạ hết sức cao hứng, Niếp Thịnh Lâm cười gật đầu.

Đến buổi sáng ngày nghỉ đầu tiên, hai người dùng qua bữa sáng, mang theo một ít tiền, sửa soạn đơn giản chút hành lý rồi đi xuống lầu. Lý Ninh Hạ nguyên bản nghĩ hai người sẽ đi phương tiện giao thông công cộng, không ngờ Niếp Thịnh Lâm dẫn cậu tới bãi đỗ xe của tiểu khu, nơi có một chiếc xe hơi đang đỗ.

“A? Xe từ nơi nào tới?” Lý Ninh Hạ không khỏi hỏi.

“Mượn một người bạn, nơi đó khá xa, đi xe sẽ tiện hơn.”

Nhìn Niếp Thịnh Lâm đem hành lý bỏ vào cốp xe sau, Lý Ninh Hạ đi dạo vòng quanh xe một lần, sau đó quay đầu hỏi Niếp Thịnh Lâm: “Di, em không biết anh biết lái xe a.”

Niếp Thịnh Lâm cười nói: “Lúc tham gia hội thảo cũng phải đi học lái xe một chút, có thể coi như là một kỹ năng nghề nghiệp đi.”

Lý Ninh Hạ vừa nghe kiểm không được nói: “Uy, vậy anh cũng coi như là lần đầu đi, kỹ thuật thế nào, anh được không vậy a?”

Niếp Thịnh Lâm nở nụ cười, “Lúc đi công tác, ngẫu nhiên sẽ chở giúp đồng nghiệp, thí dụ như lúc ra ngoài đi họp, kỹ thuật không tính là quá mới đi.”

Lý Ninh Hạ vỗ vỗ bả vai Niếp Thịnh Lâm, “Em đây đều giao cho anh a, lão Niếp.”

Hai người lên, hướng xe chạy tới địa điểm kia.

Đợi xe đi thẳng ra khỏi thị trấn, Lý Ninh Hạ lúc này mới để ý, khu nghỉ dưỡng trên núi này nguyên lai thật sự xa, cũng không giống như cậu tưởng là nằm gần phụ cận thành phố, cũng không có giao thông công cộng nào có thể đi tới được.

Ngồi ở trên xe, Lý Ninh Hạ bắt đầu có cảm giác muốn ngủ.

“Còn muốn chạy bao lâu a, tại sao lại xa như vậy, lão Niếp.”

“Không đến hai giờ nữa.”

“A.....”

Lúc ở một trạm xăng dừng lại nước, Lý Ninh Hạ nhân cơ hội xuống xe giãn gân cốt, sau đó khi cậu trở lại trên ghế sau của xe, nằm ở nơi đó ngủ gà ngủ gật.

Niep Thịnh Lâm một bên lái xe, một bên từ kính chiếu hậu chăm chú quan sát gương mặt khi ngủ của Lý Ninh Hạ, khóe miệng vẫn hàm chứa một nét cười nhàn nhạt.

Rất cực, đã tới mục tiêu rồi, Niep Thịnh Lâm đánh thức Lý Ninh Hạ.

Ở lối vào sơn trang, hai người từ nhân viên công tác nơi đó lấy được bản đồ cùng tờ tóm tắt giới thiệu, Lý Ninh Hạ ngồi phía sau phát hiện sơn trang này so với tưởng tượng trước kia của cậu hoàn toàn khác xa.

Xe bên đường hướng khách sạn sơn trang chạy tới, Lý Ninh Hạ xuyên qua lớp cửa kính xe tò mò nhìn những chân núi nhấp nhô chung quanh, còn có những dải đồng cỏ xanh mướt.

“Ai nha, thật đẹp a..... thật xanh a....” Lý Ninh Hạ cảm thán.

Từ bản đồ trong tay Lý Ninh Hạ biết được, diện tích sơn trang này vô cùng lớn, có cánh đồng cỏ, có trường đua ngựa, có một sân gôn, còn có một cái hồ nhân tạo. Rất nhiều người tới đây để thư giãn nghỉ mát.

“Quả nhiên chúng ta lái xe tới là đúng.”

Sau khi vào khách sạn, sắp đặt hành lý xong, Lý Ninh Hạ nhanh chóng lôi kéo Niep Thịnh Lâm đi ra ngoài xem ngựa, xem đủ loại ngựa lại đi tới bên hồ. Rồi khỏi đô thị với những xi măng cốt thép dày đặc, đi tới nơi núi non, những bãi cỏ, toàn bộ tâm tình cũng tự do mà thả trôi theo.

Dùng qua cơm trưa, Niep Thịnh Lâm lại mang Lý Ninh Hạ đi bãi đua ngựa. Huấn luyện viên trong của trường đua ngựa trong khu nghỉ phép chỉ dẫn Lý Ninh Hạ cách cưỡi ngựa. Hai người ở bãi đua ngựa chơi cả một buổi chiều.

Buổi tối, lúc ở khách sạn ăn cơm, Lý Ninh Hạ chú ý số người tới đây nghỉ phép thật không ít, toàn bộ bàn cơm trong đại sảnh đều có người đang ngồi ăn.

Niep Thịnh Lâm kêu rượu, bị Lý Ninh Hạ ngăn lại, cậu nhỏ giọng nói với anh, “Rượu khách sạn đều rất đắt.”

“Chỉ uống một chút thôi.”

“Anh không nên bởi vì có phiếu chiều đãi ăn ở không cần tiền thì lại loạn tiêu tiền a.”

Niep Thịnh Lâm cười trấn an Lý Ninh Hạ, “Không sao, nhân tiện uống một chút.”

Niep Thịnh Lâm kêu rượu nho, thấy anh đồ ăn coi như điểm thật thà, Lý Ninh Hạ cũng sẽ không nói gì.

Không bao lâu, đồ ăn dọn lên bàn, thức ăn hoang dã nơi này ăn phi thường ngon a, còn có thịt thỏ hoang cùng cá tươi. Lý Ninh Hạ ăn thật sự vui vẻ. Niep Thịnh Lâm còn đề cử một chai rượu vang trắng có hương vị ngọt thuần khiết, uống khá dịu nhẹ, Lý Ninh Hạ uống cũng thích, thỉnh thoảng còn cùng Niep Thịnh Lâm chạm cốc.

Cơm nước xong, Lý Ninh Hạ hơi có chút say kéo Niep Thịnh Lâm đi bên bờ hồ tản bộ, gió đêm thổi qua, thật phần thoải mái.

“Em say?” Nhìn thấy đôi mắt khép hờ của Lý Ninh Hạ, Niep Thịnh Lâm hỏi.

“Em không có, mới mấy ly rượu nho mà thôi.”

Nói là nói như vậy, lại thật sự có cảm giác say, hơn nữa hành trình cả buổi sáng, Lý Ninh Hạ bắt đầu bị cơn buồn ngủ bao vây, Niep Thịnh Lâm mang theo cậu trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Ninh Hạ rời giường, khôi phục tinh thần, ăn xong bữa sáng liền nhanh chóng kéo Niep Thịnh Lâm lại đi bãi đua ngựa.

Sau khi ở bãi đua ngựa chơi đùa đủ, Lý Ninh Hạ lại lôi kéo Niep Thịnh Lâm chạy vòng quanh bãi cỏ. Không hiểu nhiều về môn này, cậu đứng ở ngoài xa xa nhìn một hồi, liền mất hứng thú.

Niep Thịnh Lâm thuê cần câu cá, mang Lý Ninh Hạ cùng đi câu cá.

Ngồi xuống cạnh hồ, Lý Ninh Hạ vừa giúp Niep Thịnh Lâm chuẩn bị cần câu, vừa hỏi: “Uy, lão Niep, cá câu được là của chúng ta sao?”

“Đúng vậy.”

Lý Ninh Hạ nhất thời liền trở nên hứng thú, “Này, kỹ thuật của anh thế nào a? Mau câu, nếu câu được nhiều cá thì có thể mang về nhà tiếp tục ăn nha.”

Niep Thịnh Lâm nhin không được nở nụ cười, dùng sức xoa xoa tóc Lý Ninh Hạ.

Bầu trời vào chiều cuối thu thật quang đãng, Lý Ninh Hạ nằm trên bãi cỏ ven hồ, nằm gối đầu lên cánh tay, nhìn lên bầu trời xanh thẳm trên đỉnh đầu, gió thổi qua còn mang theo một mùi hương cỏ xanh thơm mát, cách đó không xa là hồ nước trong suốt, phản chiếu hình ảnh ngược của trời xanh mây trắng. Ngồi

bên cạnh chính là người cậu yêu.

Cuộc sống thành thị đầy khắt khe, đến giờ phút này được hưởng thụ chút yên tĩnh khó lòng có được, nội tâm Lý Ninh Hạ rất là thỏa mãn.

Thời điểm câu cá, Niếp Thịnh Lâm nói với Lý Ninh Hạ: “Buổi tối hôm nay sơn trang có chiêu đãi toàn bộ khách ăn thịt dê nướng, sẽ có một bữa tiệc lớn.”

“Thật sự?”

“Àn.”

“Thật hay quá!”

12. Chương 12: Nghỉ Phép Ra Ngoài 2

Câu được đến mấy con cá lớn, Lý Ninh Hạ trước đem cá về khách sạn, cùng người bán hàng thương lượng, hy vọng họ có thể giúp đỡ tạm thời đem chúng nuôi trong hồ nước, khi rời khỏi bọn họ sẽ mang đi. Người bán hàng cười đáp ứng.

Buổi tối, khách sạn thật sự tổ chức một bữa tiệc thịt nước lớn, rất nhiều người khách tụ tập xung quanh lửa trại.

Chờ thịt dê được nướng chín, Lý Ninh Hạ đánh giá những người khách chung quanh cậu, cậu để ý thấy hình như có vài người đang nhìn về phía mình và Niếp Thịnh Lâm.

Nghĩ tới một sự kiện, Lý Ninh Hạ cười quay qua Niếp Thịnh Lâm nói: “Em có một chuyện cảm thấy rất buồn cười a.”

“Cái gì?”

“Chiếc xe mà anh mượn đó.”

“Làm sao vậy?”

“Chiếc xe Volkswagen đó, kí hiệu VW đó em nhận ra. Nhưng mà tại sao em nhìn tới những chiếc xe ở các bãi đỗ khác, con dấu ở phía sau xe, cái gì là V6, V8, X5, X6... còn có cái gì là 1.2, 1.6, 1.8T, linh tinh đủ thứ, nhưng còn chiếc xe của anh là một chiếc W12, cùng với người khác không giống a.” Lý Ninh Hạ tò mò hỏi.

“Anh không có để ý tới.....”

Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn đồ ăn lên, lực chú ý của Lý Ninh Hạ lại bị mỹ vị thịt dê hấp dẫn. Lúc ăn thịt nướng, Niếp Thịnh Lâm giúp Lý Ninh Hạ rót bia.

“Cách làm việc của khách sạn này, còn có chiêu thức sắp xếp này a.” Lý Ninh Hạ nhin không được khen.

“Để thu hút khách mà, hy vọng khách lần sau lại quay trở lại.”

“Rất tốt a,nếu không quá mắc, chúng ta lại có thể đến.” Lúc này Lý Ninh Hạ lại truy hỏi:“Rốt cuộc một chuyến đi này tốn bao nhiêu tiền?”

“Anh không biết, phiếu chiêu đãi không có ghi.”

“Đi trở về, nhớ cảm ơn đồng nghiệp của anh.” Lý Ninh Hạ dặn dò Niếp Thịnh Lâm,“Còn nữa, lúc trả lại xe, nhớ bơm đầy bình xăng cho người ta, đừng quên a.”

“Àn, anh biết.”

Thịt dê nướng thật ngon, lớp da bên ngoài còn thêm chút tiêu, có thể cảm nhận được hương vị thơm ngon của gia vị, ăn rất ngon nha, uống bia ăn thịt dê nướng, làm cho người ta thần nhiên sản sinh cảm giác thoải mái.

Sau khi ăn thịt dê no nê, Lý Ninh Hạ không muốn quay lại khách sạn, lại lôi kéo Niếp Thịnh Lâm đi tản bộ.

Bầu trời đêm đầy sao, hai người nằm trên bãi cỏ ven bờ hồ ngắm sao sáng.

“Thật gần..giống như có thể chạm đến vậy.” Lý Ninh Hạ nhìn sao trời, duỗi thẳng cánh tay, “Phiền nào đều không có. Quả nhiên mọi người vẫn thường hay bảo nhau nghỉ phép đi nghỉ phép đi, ra là đi nghỉ có thể giúp cho con người ta thả lỏng như vậy.”

Nhìn sao trời một hồi, Lý Ninh Hạ lại thì thầm:“Sau khi trở về lại hảo hảo làm việc.....”

Bàn tay Niếp Thịnh Lâm nắm lấy tay Lý Ninh Hạ.

Trong lúc đó giữa hai người không cần nói thêm điều gì, Lý Ninh Hạ cảm thấy, cậu hiểu được lão Niếp, lão Niếp hiểu được cậu, điều này đã đủ.

Trở lại phòng khách sạn, đang lúc xem tin tức trên tivi, điện thoại Niếp Thịnh Lâm vang lên.

“Ai nha, điện thoại đều đuổi tới tận đây a.” Lý Ninh Hạ nhin không được ồn ào nói.

Niep Thịnh Lâm tiếp điện thoại, nói liên miên lại nói tiếp.

Thấy anh đã nói vài phút còn chưa dừng lại, Lý Ninh Hạ ở một bên nhỏ giọng nói: “Uy, là chuyện gì? Có quan trọng lắm không?”

Niep Thịnh Lâm hướng Lý Ninh Hạ lắc tay, “Không có gì. Anh cùng đồng nghiệp giải thích một số việc.”

Nhìn Niep Thịnh Lâm đi đến một bên đi gọi điện thoại, Lý Ninh Hạ nhàm chán vuốt cằm dựa ghế sofa, lại đợi một hồi, xem chừng cuộc gọi này vẫn chưa thể kết thúc, cậu liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tắm xong, Lý Ninh Hạ lấy khăn tắm khách sạn quấn nửa người dưới của mình, nhìn thấy Niep Thịnh Lâm đã tiếp điện thoại xong. Cậu cố ý đứng ở cạnh cửa, cười cười nhìn Niep Thịnh Lâm, nhìn đến ánh mắt đối phương hiện lên tia dục vọng. Dưới ánh đèn là màu da ngăm ngăm do phơi nắng của Lý Ninh Hạ, cơ thể thon gầy. Niep Thịnh Lâm chăm chú nhìn Lý Ninh Hạ, nhìn thấy cậu đi chân trần bộ bộ đi tới.

“Này, anh nhìn cái gì! Nghe điện thoại tiếp đi a.” Lý Ninh Hạ cố ý nói.

Niep Thịnh Lâm nở nụ cười. Anh thật sự thích Lý Ninh Hạ, đó là một loại tình cảm phát ra từ tận đáy lòng, là sự yêu thương nổi lên từ nơi sâu nhất trong nội tâm, muốn hảo hảo cưng chiều người trước mắt này. Giấy phút nhìn thấy Lý Ninh Hạ, Niep Thịnh Lâm sẽ có loại cảm kích không thể lý giải, cảm kích sinh mệnh đời anh quá tệ, biết bao nhiêu năm đã trôi qua, khi hy vọng từ trong tim vốn đã dần dần thu hẹp lại, vận mệnh lại đem Lý Ninh Hạ đưa đến bên người anh.

Ngay cả bản thân Niep Thịnh Lâm không thể tiên đoán trước được, Ninh Hạ tốt như vậy, đáng yêu như vậy, đáng giá như vậy lại đi yêu anh.

Bàn tay giữ chặt lấy Lý Ninh Hạ, đem cậu tiến vào trong lòng mình, Lý Ninh Hạ ôm cổ Niep Thịnh Lâm, cười hì hì khẽ cắn vào gáy anh.

Niep Thịnh Lâm ở trên ngực Lý Ninh Hạ vỗ nhẹ một chút, “..... Đi lên giường chờ anh.”

Không bao lâu, Niep Thịnh Lâm từ phòng tắm đi ra, trên người khoác áo tắm, Lý Ninh Hạ nằm ở trên giường dùng nóng bỏng ánh mắt nhìn anh, miệng nói: “Uy, như thế nào nhanh như vậy, có tắm không vậy a.”

Niep Thịnh Lâm sải bước tới giường, “Em kiểm tra một chút chẳng phải sẽ biết sao.”

“Khăng định không tẩy sạch, khăng định không tẩy sạch.”

Trốn tránh bàn tay vươn tới của Niếp Thịnh Lâm. Lý Ninh Hạ cười ha ha lẫn lộn ở trên giường.

Đêm đã khuya, Lý Ninh Hạ tựa vào trong lòng Niếp Thịnh Lâm, hai người tay nắm tay, có chút buồn ngủ, nhưng lại luyến tiếc không muốn ngủ.

“Này, anh xem ngoài cửa sổ kia, sao a.”

Đều không ngủ được, hai người tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất, cho tới những kế hoạch trong tương lai. Sau khi cái máy nói Lý Ninh Hạ được mở ra, cậu liền nói hết với Niếp Thịnh Lâm. Người yêu lớn tuổi chính là đối tượng mà Lý Ninh Hạ có thể tin nhiệm thổ lộ hết tiếng lòng của mình.

Lý Ninh Hạ đem kế hoạch của cậu nhất nhất nói ra với Niếp Thịnh Lâm, hy vọng tương lai có thể tiết kiệm được nhiều tiền, bạn bè có kế hoạch mở một quán bar, cậu muốn trở thành một cổ đông.

“Không có khả năng vừa khai trương đã kiếm được tiền, em đều biết điều đó. Kế hoạch của chúng em là nửa năm sau bắt đầu có sinh lời. Trong nửa năm đầu có thể sẽ rất vất vả, nhưng mà em cùng người bạn tin tưởng có thể đem việc kinh doanh của quán bar tốt lên. Chờ buôn bán trong tương lai kiếm được tiền lời, là có thể an an ổn ổn ăn chia hoa hồng. Anh cảm thấy thế nào?”

“Tốt lắm.” Niếp Thịnh Lâm khen ngợi nói.

“Em nghĩ, anh ở công ty làm công, cũng không chắc chắn là chuyện cả đời. Tương lai anh cũng có thể đến quán bar, a, em sẽ cảnh cáo những người có ý định với anh. Không cho anh xuất đầu lộ diện hay gì cả, anh làm mấy việc quản lý nhân sự hay gì đó được rồi, có nghe hay không?”

Niếp Thịnh Lâm nghe xong gật đầu, ha ha cười.

“Anh cười cái gì! Hừ, anh là của em!” Nói xong ôm cổ Niếp Thịnh Lâm, “Em tuyệt đối sẽ không đem anh tặng cho những người khác!”

Niếp Thịnh Lâm cười hỏi: “Em thích anh như vậy sao?”

“Cái đó đương nhiên!”

Dự cảm Niếp Thịnh Lâm tựa hồ là muốn nói gì, Lý Ninh Hạ không khỏi nhìn anh.

“Chúng ta.....”

“Muốn nói cái gì?”

“Em..... Anh là nói, một người như anh, em.....”

“Anh có cái gì không tốt sao?” bàn tay Lý Ninh Hạ vuốt ve gương mặt Niếp Thịnh Lâm, nam nhân này chính là như vậy, thoát nhìn giống như một ông lão không có tự tin, người lại ôn hòa, dịu dàng, làm cho Lý Ninh Hạ đối với anh có ý bảo hộ mãnh liệt.

“Em thích, em chính là thích anh.”

“Anh chỉ là một nam nhân bình thường.”

Nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt, Niếp Thịnh Lâm mặc một cái áo kiểu lớn tuổi cùng chiếc quần bò dài, gương mặt do nóng mà đổ mồ hôi, đang ở trong căn phòng mới cho thuê sửa sang lại một chút, Lý Ninh Hạ không khỏi nở nụ cười.

“Em đây cũng thích anh, chính là thích anh. Chúng ta như bây giờ có cái gì không tốt sao? Quả thật có một chút nghèo, nhưng em sẽ cố gắng.” Lý Ninh Hạ còn nghiêm túc nói, “Em dưỡng anh, em nguyện ý dưỡng anh. Hơn nữa anh được dưỡng rất tốt mà.”

Niếp Thịnh Lâm nghe xong, đầu tiên là trầm mặc một hồi lâu, sau đó hỏi: “Cho dù anh có một số chuyện trong quá khứ, em không ngại sao?”

Đột nhiên nghe được Niếp Thịnh Lâm nói này, Lý Ninh Hạ giật mình, sắc mặt cậu trở nên nghiêm túc: “Anh đã nói hiện tại anh không kết hôn.”

“Đúng vậy. Trước kia anh từng nói qua hoàn cảnh của anh, đều là thật sự, nhưng.....”

Lý Ninh Hạ lấy tay che miệng Thịnh Lâm miệng, “Không kết hôn là được, trước kia có kết hôn cũng không quan trọng. Chỉ cần anh hiện tại là độc thân. Em mặc kệ anh trước kia từng có bao nhiêu tình nhân, có phải hay không hàng đêm đều đi hát, lúc anh quen biết em thì anh là người độc thân, đúng không?”

“Phải.”

“Điều đó không sao. Hiện tại anh theo em ở chung một chỗ, chuyện trước kia của anh em mặc kệ. Nếu tình nhân cũ của anh trở về tìm anh, em cũng sẽ không nhường đâu.”

Bàn tay nắm lại, Lý Ninh Hạ giống như một kỵ sĩ nhỏ dùng cảm bảo vệ tình cảm của mình, khiến cho Niếp Thịnh Lâm cảm động, anh hôn hôn thái dương của cậu.

“Không có, tình nhân cũ sẽ không tới tìm anh.”

“Thế có nghĩa là anh có tình nhân cũ a.” Lý Ninh Hạ nghe xong, có chút chua mà nói.

“Hiện tại chỉ có em, chỉ có một mình em.”

Niep Thịnh Lâm xoay người xuống giường, đi lấy balo của anh, Lý Ninh Hạ nghiêng đầu nhìn.

“Anh luôn luôn suy nghĩ, khi nào thì nên đưa cho em.....”

Thấy Niep Thịnh Lâm lấy ra một vật từ trong balo, Lý Ninh Hạ không thể nhìn rõ, nhưng mà tay cậu lập tức tiến tới, giống như một con mèo đoạt lấy thức ăn từ tay chủ nhân, trong miệng lẩm nhẩm: “Đáng ghét lão Niep, anh mua mà không đưa cho em, giữ lại cho con cháu sao.”

Niep Thịnh Lâm mua một cặp nhẫn tình yêu, cả hai đều được luồn vào một sợi dây chuyền bạc,

“Đeo cho em.”

Lý Ninh Hạ nói Niep Thịnh Lâm giúp cậu đeo dây chuyền lên cổ, “Em phải đi giao hàng, phải vác rương hòm, em sợ sẽ làm rớt mất, cho nên sẽ đeo trên cổ.” Cậu yêu cầu Niep Thịnh Lâm đeo trên ngón tay, “Anh ở văn phòng, anh đeo trên tay. Người khác nhìn vào thì biết anh đã có chủ rồi.”

Đeo nhẫn cho Niep Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ phải nhìn trái nhìn, cầm tay Niep Thịnh Lâm, hôn ngón tay đeo nhẫn của anh.

“Nói cho anh biết, anh phải nhớ kỹ anh là người đã có chủ.”

Niep Thịnh Lâm nở nụ cười, nói: “Nếu bạn bè trong nhóm anh biết anh ở cái tuổi này còn có người bắt được....”

Lý Ninh Hạ nói tiếp lời: “Để cho bọn họ biết, thì sao a. Ai nói lão nam nhân sẽ không có người muốn nữa. Không ai muốn anh nhưng em thì muốn.”

“Ở cái tuổi như vậy, tìm được người sẵn sàng sẵn sóc cho anh.”

“Lão động vật mới đáng yêu mà.” Lý Ninh Hạ nói xong vỗ vỗ đầu Niep Thịnh Lâm.

Lại tiếp tục nằm trên giường, Lý Ninh Hạ giơ lên chiếc nhẫn đeo trên cổ, cậu nghĩ tới gì đó, quay qua Niep Thịnh Lâm đang nằm bên cạnh nói: “Lão Niep, em cảm thấy, anh khi mang kính và khi không mang kính có điểm không giống nhau nha.”

“Chỗ nào không giống?”

“Lúc mang kính có vẻ nhẽ nhận, khi tháo kính xuống, thoát nhìn... Ân, em nói không được, dù sao vẫn là có điểm không giống nhau.”

“Hắn là đều giống nhau đẹp trai đi.” Niếp Thịnh Lâm cười nói.

“Phốc..... Anh.....”

“Có lẽ bởi vì lần đầu tiên gặp mặt em thấy anh đang đeo kính, cho nên cảm thấy đeo kính nhìn thuận mắt hơn.”

“Có lẽ thế.....”

13. Chương 13: Cuộc Sống Sau Kỳ Nghỉ Phép, Kết Thúc

Ngày hôm sau, Lý Ninh Hạ sớm tỉnh lại, Niếp Thịnh Lâm vẫn còn đang ngủ. Buổi chiều lúc lái xe trở về nhà, Lý Ninh Hạ không đánh thức Niếp Thịnh Lâm, cậu muốn cho anh nghỉ ngơi nhiều hơn.

Một mình Lý Ninh Hạ đi xung quanh khách sạn, lại đi ra bãi cỏ nhìn bầu trời, sau khi ngẩn ngơ đi vòng vo một lúc, đột nhiên cảm thấy buồn chán, nghĩ tới chiếc xe kia, cậu quyết định đi lau xe.

Mượn thùng nước cùng khăn lau của người bán hàng trong khách sạn, Lý Ninh Hạ ra bãi đỗ xe, bắt đầu lau chùi chiếc xe đen Volkswagen. Đang lúc hăng say, một người đàn ông đi vào bãi đỗ xe, hắn nhìn thấy Lý Ninh Hạ, đi tới, trên dưới đánh giá Lý Ninh Hạ một lần.

Đó là một loại ánh mắt khá sòng sảng, giống như đang nhìn một miếng thịt còn tươi mới, Lý Ninh Hạ đã từng bắt gặp loại ánh mắt này, chính là trước kia ở thế giới hỗn loạn bên ngoài, tại quán bar, tại vũ trường, còn có một ít nơi khác, chung quy có thể cảm nhận được loại ánh mắt này. Cậu không thích.

Người đàn ông này nhả ra một ngụm khói, sau đó hỏi Lý Ninh Hạ, “Ai, lau một chiếc xe bao nhiêu tiền?”

Ngữ khí không khách khí, thái độ từ trên cao nhìn xuống, Lý Ninh Hạ không muốn so đo nhiều, đáp trả, “Đây là xe của chúng tôi.”

“Cậu là người của khách sạn?”

“Không phải.”

Nam nhân đến gần từng bước, tựa hồ muốn quan sát Lý Ninh Hạ, ánh mắt như ruồi bọ bàn xoay quanh. Lý Ninh Hạ không muốn để ý tới hắn tiếp tục nhìn mình, cầm lấy thùng nước đi qua phía bên kia xe.

Chú ý tới xe biển số xe, bước chân của người đàn ông ngừng lại, “Cậu nói..... Đây là của cậu?”

“Ân.” Không muốn để ý tới hắn, Lý Ninh Hạ đơn giản đáp trả một tiếng bằng giọng mũi.

Người đàn ông lại hỏi “Chủ xe là gì của cậu?”

Lý Ninh Hạ ngẩng đầu nhìn thẳng người đàn ông kia, giọng điệu có phần cứng rắn hơn, “Anh hỏi chuyện này để làm gì?”

Người đàn ông không nói gì nữa, ngậm miệng, xoay người đi rồi. Lý Ninh Hạ chú ý tới biển số xe, nhìn một hồi, anh đột nhiên nở nụ cười.

Trở lại phòng khách sạn, Niếp Thịnh Lâm đã rời giường, “Em đi đâu vậy, anh đang định đi tìm em.”

“Em đi lau xe.”

“Em nha, thật sự là.....” Niếp Thịnh Lâm nhin không được vươn tay vuốt đầu Lý Ninh Hạ. Tiểu Ninh rất ngoan, làm sao có thể không yêu thương cậu ấy nhiều được a.

“Lão Niếp, em nhìn thấy biển số xe của bạn anh, phốc ha ha....” Lý Ninh Hạ nghĩ, cười ra tiếng.

“Làm sao vậy?”

“sl558,sl..... Ha ha.....”

“Như thế nào?” Niếp Thịnh Lâm khó hiểu.

“SL chính là viết tắt của sắc lang đi, ha ha ha, biển số xe của bạn anh là sắc lang.....”

Niếp Thịnh Lâm nhin không được cũng cười.

Ném qua điểm tâm, Lý Ninh Hạ bắt đầu chậm rãi sửa sang lại hành lý, cậu sợ làm rơi vỡ đồ vật gì đó của khách sạn, nên nhắc nhân viên khách sạn tới kiểm tra. Sửa sang lại trong chốc lát, nhớ tới Niếp Thịnh Lâm, liền từ trong phòng ra ngoài tìm anh. Xa xa, nhìn thấy Niếp Thịnh Lâm đang cùng một người xa lạ nói chuyện. Lý Ninh Hạ bước đi tới. Thấy cậu tới gần, hai người liền ngừng nói.

Lý Ninh Hạ nghĩ là du khách gặp nhau hàn huyên.

“Lão Niếp.”

Lý Ninh Hạ gọi một tiếng, Niếp Thịnh Lâm liền hướng về phía cậu đi tới.

“Anh lại chạy loạn.” Lý Ninh Hạ nhin không được nói, đồng thời liếc mắt nhìn cái người xa lạ kia một cái. Ra khỏi cửa, đối với người xa lạ nên bảo trì khoảng cách, Lý Ninh Hạ biết Niếp Thịnh Lâm tính tình ôn hòa, rất dễ dàng hoà mình cùng với người khác, cậu lo lắng Niếp Thịnh Lâm chịu thiệt mắc mưu.

“Đừng ở bên ngoài cùng người lạ nói chuyện riêng tư.” Lý Ninh Hạ dự sát người Niếp Thịnh Lâm nhỏ giọng dặn dò.

“Ân, ân.”

Nhìn thấy Niếp Thịnh Lâm nở nụ cười mềm nhẹ, Lý Ninh Hạ nhin không được nói: “Anh a, thật sự là, xem ra em lúc nào cũng phải đi bên cạnh anh mới được a. Em nếu không chiếu cố anh thì anh làm sao đây.”

Những lời nói này nói ra có chút lớn, người đàn ông xa lạ kia nghe được, nhất thời trừng lớn hai mắt nhìn Niếp Thịnh Lâm, giống như nghe được chuyện gì đó cực kỳ khó tin. Lý Ninh Hạ nhìn thấy biểu tình của người nọ, trong lòng âm thầm khó chịu.

Hừ, nên đề phòng người này, đừng nghĩ đến chuyện khi dễ người thành thật.

Người kia tránh ra sau, Lý Ninh Hạ lặng lẽ hỏi Niếp Thịnh Lâm, “Người đàn ông ban nãy nói chuyện với anh, hai người nói với nhau chuyện gì thế?”

“Không có gì, nói một chút về phương tiện du lịch này nọ, đối với nơi này anh ta khá quen thuộc.”

“Này, anh nên cẩn thận, tên kia vẻ mặt rất gian, đừng nói chuyện nhiều với anh ta, cũng đừng nói tin tức cá nhân của anh cho người ta biết.... Anh nha, chính là không có tư tưởng phòng bị gì cả.”

Niếp Thịnh Lâm nghe xong, gật gật đầu, trên mặt mang theo nét cười. Lý Ninh Hạ mắt híp, giống như muốn nhéo nhéo lỗ tai Niếp Thịnh Lâm để nhắc tỉnh anh.

“Này, em nói anh nên đứng đắn a, anh đừng cho rằng em không hiểu tâm lý. Xuất môn bên ngoài, không nên tiết lộ quá nhiều tin tức cho người xa lạ, điểm ấy ngay cả con nít cũng biết, anh không biết sao a!”

“Anh biết, anh biết.”

Ngày nghỉ chấm dứt, Lý Ninh Hạ cùng Niếp Thịnh Lâm lại bắt đầu công tác của riêng mình.

Nghĩ đến đã một khoảng thời gian không cùng các bạn bè tụ hội, Lý Ninh Hạ vào một buổi tối nọ, hẹn các bạn bè ra ngoài quán bar chơi. Đây là lần đầu tiên kể hẹn bạn ra ngoài chơi kể từ khi Lý Ninh Hạ cùng Niếp Thịnh Lâm ở chung.

Tại quán bar, vài người bạn đang ngồi uống rượu, người mới tới thấy Lý Ninh Hạ đến liền kêu lên, “Này, Ninh Hạ, sao rồi a, bạn trai mới của cậu đó.”

Lý Ninh Hạ nở nụ cười, “Cái gì bạn trai cũ bạn trai mới, tôi chỉ có một mình anh ấy thôi.”

“Lợi hại a, cứ nhiên tặng tới kim cương.”

Có người ở một bên nói nói: “Cái gì tặng kim cương, không phải nói là một viên chức nhỏ của một công ty thôi sao.”

Người nọ nở nụ cười, “Các cậu là thật sự không biết hay là giả bộ không biết?”

Lý Ninh Hạ mê hoặc, “Cái gì?”

“Bạn trai Niếp Thịnh Lâm của cậu a.”

“Đúng vậy, lão Niếp làm sao vậy?”

“Niếp Thịnh Lâm, Niếp Thịnh Lâm của tập đoàn Nhật Thịnh a, cái gì làm sao vậy. Chủ tịch của tập đoàn Nhật Thịnh, cái này còn chưa đủ tặng kim cương sao? Tòa nhà lớn tại trung tâm khu phố kia là của ai, chính là của anh ta đó!”

Lý Ninh Hạ nhất thời ngu ngốc, “Cậu nói cái gì?”

“Lần đầu tiên thấy anh ta liền cảm thấy nhìn quen mắt, cậu còn nói cái gì không quen. Đó là lão tổng của tập đoàn Thịnh gia a, tổng đài hay báo chí đều từng nói qua a. Một công ty con Nhật Thịnh ra trận liền nhanh chóng thành công trên thị trường, tin tức ồ ạt tràn lan khắp nơi, các cậu chưa từng xem sao?”

Một phen nói ra khiến mọi người hai mặt nhìn nhau, Lý Ninh Hạ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

“Nhưng mà anh ấy..... Anh ấy rõ ràng..... Nếu như anh ấy thật sự như lời cậu nói là chủ tịch của tập đoàn Nhật Thịnh, vậy tại sao anh ấy lại xuất hiện ở một tiểu khu?”

Người bạn nở nụ cười, nửa đùa nửa thật nói với Lý Ninh Hạ: “Vì cái gì? Cái này cậu phải đến hỏi anh ta. Tôi nghĩ, đại khái là vì cậu.”

Lý Ninh Hạ bán tín bán nghi, mang theo một bụng đầy tâm sự kết thúc cuộc gặp mặt với bạn bè, vội vàng quay trở về nhà.

Thời điểm về nhà, Niếp Thịnh Lâm đã ở đó. Anh nhìn Lý Ninh Hạ vào cửa liền cười nói: “Đã trở lại? Sớm như vậy, hôm nay không phải nói cùng bằng hữu đi quán bar chơi sao?”

Lý Ninh Hạ nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt. Anh hoàn toàn là bộ dáng ban đầu hai người gặp nhau, quần áo bình thường, nụ cười mềm mại nhu hòa, làm cho người ta nhìn không ra người đàn ông trước mắt cùng với chủ tịch một tập đoàn có bất cứ quan hệ nào.

“Niếp Thịnh Lâm.” Lý Ninh Hạ gọi tên người yêu.

Niếp Thịnh Lâm nở nụ cười, “Àn.”

“Niếp Thịnh Lâm.”

“Làm sao vậy?”

“Anh là Niếp Thịnh Lâm chủ tịch tập đoàn Nhật Thịnh?”

Lời này vừa nói ra, nét tươi cười trên mặt Niếp Thịnh Lâm liền cứng lại, sau đó đứng lên, đi tới chỗ Lý Ninh Hạ, “Em biết”

Tâm tình Lý Ninh Hạ nhất thời mãnh liệt, “Nếu không phải bạn bè nói cho em biết... Có lẽ em thật sự sẽ bị anh lừa cả đời!”

“Lừa? Không, anh không có.” Niếp Thịnh Lâm vừa nghe, liền biết Lý Ninh Hạ tức giận, nhanh chóng giải thích.

“Vậy anh vì cái gì không nói cho em biết!”

Niếp Thịnh Lâm ôm Lý Ninh Hạ, bị người nào đó gạt tay đi, Niếp Thịnh Lâm tiếp tục ôm, Lý Ninh Hạ lắc mình né tránh. Một phen tấn công, Niếp Thịnh Lâm thành công đem người kia ngồi xuống ghế salon, sau đó ôm lấy thắt lưng Lý Ninh Hạ không tha.

“Em muốn anh nói như thế nào đây? Vừa nhìn thấy mặt em, đã nói – – này, cậu hảo, tôi là chủ tịch tập đoàn Nhật Thịnh, tôi rất ngầu b*(không hiểu nổi, chắc là giàu có)*. Anh phải nói như vậy sao?”

Lý Ninh Hạ bị chọc muốn cười, cậu cắn môi nhìn xuống, tròng mắt to nhìn Niếp Thịnh Lâm, “Nhưng mà vẫn là anh không nói cho em biết. Anh tính giấu diếm em bao lâu?”

“Anh nghĩ muốn tìm một cơ hội thích hợp, cho nên dẫn em đi đâu có nghỉ phép. Anh không biết nên mở miệng như thế nào thì thích hợp.”

Niếp Thịnh Lâm thẳng tênh nói: “Tin tưởng anh, Ninh Hạ, anh không đã lừa gạt em bất cứ một việc gì. Nếu nói về cái sai, anh thừa nhận anh có giấu diếm, còn những chuyện khác anh nói với em, toàn bộ đều là thật sự. Anh không nên giấu diếm, nhưng mà, anh thật sự không tìm được một cơ hội thích hợp để nói cho em biết.”

“Anh, chính là anh, vẫn là anh. Có phải là người nào đó của tập đoàn Thịnh gia, đối với tình cảm của chúng ta mà nói không có gì ảnh hưởng. Em thích chính là con người Niếp Thịnh Lâm này, cùng với người kia không quan hệ. Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lý Ninh Hạ nghĩ nghĩ, cúi đầu, “Đừng tưởng rằng người nói như vậy em liền..... Dù sao em vẫn còn tức giận đó.”

Niếp Thịnh Lâm vuốt vuốt đỉnh đầu Lý Ninh Hạ một chút, “Đừng nóng giận!”

“Anh cứ nhiên giấu em thời gian dài như vậy!”

“Em thực để ý sao?” Niếp Thịnh Lâm hỏi.

Lý Ninh Hạ khẽ nói: “Em vẫn nghĩ anh là một nhân viên nhỏ thôi.”

“Anh là một nhân viên nhỏ a, viên chức của tập đoàn Nhật Thịnh.”

Vuốt ve mái tóc Lý Ninh Hạ, Niếp Thịnh Lâm tiếp tục nói: “Em thích là anh, là con người này của anh, cùng chức vụ của anh, cùng với công việc của anh không có quan hệ nào cả. Có phải là con người Nhật Thịnh nào đó hay không, nào có quan hệ gì đâu?”

Lý Ninh Hạ ngẩng đầu lên nhìn Niếp Thịnh Lâm, nhìn chăm chú anh một hồi. Trong lòng đã thấy thoải mái, bất quá Lý Ninh Hạ vẫn mở miệng, sau đó lôi kéo cánh tay Niếp Thịnh Lâm nói: “Hiện tại..... Anh không cần em dưỡng.”

“A, em nghĩ tới không rủ bỏ trách nhiệm, em là tên bội tình bạc nghĩa!” Niếp Thịnh Lâm cố ý thấp giọng kêu sợ hãi, một bộ dáng đang bị khi dễ.

“Anh nói cái gì!”

“Em đã nói mà, em không thể không chịu trách nhiệm.” Về mặt Niếp Thịnh Lâm ủy khuất, giống một con thỏ vô cớ bị trách mắng, đôi mắt chớp chớp đầy mong chờ.

Lý Ninh Hạ mở to hai mắt nhìn, sau đó tức giận dùng sức nhéo cánh tay Niếp Thịnh Lâm, “Anh bớt giả bộ đi, anh chính là phần trư ăn lão hổ.”

Niếp Thịnh Lâm chịu đựng đau nói, “Em là tiểu lão hổ của anh.”

Sự kiện thân phận cứ như vậy trôi qua, Niếp Thịnh Lâm đem những thứ liên quan đến công việc của anh đều nói cho Lý Ninh Hạ.

“... Đi đến tiểu khu Vui Vẻ là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn. Anh nghĩ mượn cơ hội đi công tác mà trang hoàng nhà ở lại một chút, kết quả khi anh trở về mà nhà vẫn chưa được sửa xong. Người bạn nói cho anh mượn một căn hộ để trống này để chứa sách, anh cứ tới đây ở thôi. Anh mới vừa tới, em liền xuất hiện rồi, anh... Anh không còn muốn đi nữa, tiếp tục ở lại nơi này.”

Lý Ninh Hạ nghe xong trong lòng thầm kêu: Quả nhiên vẫn là lão hổ, chờ mình ở nơi này chuẩn bị ăn, chính mình thực ngốc mà, còn lần lượt đưa lên tận cửa, cuối cùng.....

Thấy Lý Ninh Hạ không lên tiếng, Niếp Thịnh Lâm hỏi: “Suy nghĩ cái gì đó?”

“Anh.....”

Niếp Thịnh Lâm giơ hai tay, “Anh mua sách là thật, quả thật là anh muốn xem a.”

Lý Ninh Hạ suy nghĩ lại, đánh Niếp Thịnh Lâm một cái, “Quên đi, chuyện đã qua em không cùng anh so đo nữa.”

Niếp Thịnh Lâm hỏi: “Anh muốn thương lượng với em, chúng ta tiếp tục ở nơi này hay là cùng nhau trở về chỗ bên kia của anh?”

“Hừ, còn chưa ăn được mấy bữa cơm no đã quên nguồn gốc của mình rồi.” Lý Ninh Hạ nửa thật nửa giả trêu chọc Niếp Thịnh Lâm.

“Nơi này cho dù tốt, nhưng vốn là nhà của người khác, là căn hộ của người khác. Chúng ta cũng không phải không có chỗ ở.”

Niếp Thịnh Lâm mang Lý Ninh Hạ đến thăm biệt thự của anh, Lý Ninh Hạ cảm thấy cách nơi làm của cậu quá xa. Cảm xúc của cậu bị Niếp Thịnh Lâm nhìn thấu, vì vậy biệt thự bị bác bỏ. Hai người cùng nhau đi tới chỗ ở mới mà Niếp Thịnh Lâm vừa mua, nơi này cách công ty của Niếp Thịnh Lâm cùng Lý Ninh Hạ có vẻ gần, là lựa chọn tốt nhất.

.

Sau khi vào ở, hai người dắt tay nhau đi mua đồ bày biện.

“Như thế nào?” Niếp Thịnh Lâm muốn biết Lý Ninh Hạ thích không thích chỗ ở mới này.

Nằm trên sofa mới, Lý Ninh Hạ nhìn nhìn cánh tay mình, “Em vẫn cảm thấy tiểu khu Vui Vẻ tốt hơn, tiện lợi mua đồ ăn.”

“Ở phụ cận có siêu thị.”

“Đồ ăn siêu thị mắc a.”

“Cũng có chợ nhưng hình như hơi xa một chút.”

“Tan tầm khi đi ngang qua em sẽ mua.” Lý Ninh Hạ quyết định về sau thức ăn sẽ đều do cậu mua.

Từ trên sofa xoay người đứng lên nhìn Niếp Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ nói: “Nơi này không sao cả, em chỉ muốn ở chung với anh. Thuê một căn phòng ở cũng tốt, cái gì cũng tốt hết, có ngói che đầu là được rồi. Em không có nhiều yêu cầu như vậy, không có dã tâm lớn như vậy, em chỉ muốn – có thể cùng người em thích ở chung một chỗ, không hề cô đơn, không bao giờ tách ra.”

Niếp Thịnh Lâm ôm Lý Ninh Hạ, khẽ vuốt đầu vai cậu.

“Anh sẽ không rời khỏi em.”

“Anh cam đoan?”

“Anh cam đoan.” Niếp Thịnh Lâm nói xong nắm tay Lý Ninh Hạ, để cho cậu nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón tay mình.

“Cho dù anh là chủ tịch tập đoàn Nhật Thịnh, hiện tại vẫn là người của em!”

Niếp Thịnh Lâm thật thích sự biểu lộ mãnh liệt lúc này của Lý Ninh Hạ, cái loại không chịu thua này, sức mạnh không buông tay này. Anh chính là thích cậu như vậy.

Gối lên trên đùi Niếp Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ nói: “Lão Niếp, sẽ không có nhiều người có chủ ý với anh chứ.”

“Như thế nào có khả năng?”Niếp Thịnh Lâm vội vàng phủ nhận.

“Anh xem bộ dáng anh lớn lên nhìn rất tốt, đối với ai cũng cười, từ trước đến nay đều quen thuộc.”

“Em cũng nói, chính là ‘Thoạt nhìn.’” Niếp Thịnh Lâm nheo nheo mắt.

Nâng mặt nhìn Niếp Thịnh Lâm, Lý Ninh Hạ đã sớm chú ý tới, Niếp Thịnh Lâm khi tháo kính mắt xuống, khí chất sẽ có biến hóa nhỏ, không thể nói không giống như sự nho nhã trước đó, nhưng trên người có vài phần hương vị khiến người ta không thể không kiêng kỵ.

Không, anh lúc làm việc có dạng gì Lý Ninh Hạ không muốn quan tâm, cậu chỉ cần biết lão Niếp ở nhà có dạng gì là đã đủ.

Sau khi biểu lộ thân phận thật sự, Niếp Thịnh Lâm lại có thêm mấy tật xấu Lý Ninh Hạ không thích – thích mua đồ có giá trị cao, mua những món xa xỉ.

“Anh dám loạn tiêu tiền em liền đánh anh”Lý Ninh Hạ cảnh cáo nói.

“Anh không có.....”

Người đàn ông trước mắt tươi cười, một bộ dáng vâng vâng dạ dạ, làm cho Lý Ninh Hạ nghiêng răng.

“Không được mua những món xa xỉ!”

“Cam đoan không mua.”

Niếp Thịnh Lâm có thói quen mua sách, điều này Lý Ninh Hạ rất ủng hộ. Giá sách trong nhà không ngừng có sách mới để thêm vào.Lý Ninh Hạ quan sát một chút, lão Niếp là người thật sự đọc sách, anh không mua về để làm cảnh, điểm này Lý Ninh Hạ rất tán thưởng.

Nói đến những món xa xỉ, Niếp Thịnh Lâm cũng không có mua quá nhiều.Đồ gia dụng trong nhà có sẵn, công ty Niếp Thịnh Lâm có rất nhiều xe, anh chính là mua quần áo khi tương đối hào phóng, tặng đồng hồ mới, giày mới cho Lý Ninh Hạ.

Một ngày nọ, Niếp Thịnh Lâm Lôi kéo Lý Ninh Hạ tiến vào thư phòng, giao cho cậu một vật.

“Lúc rảnh rồi em theo anh đi gặp luật sư một chút.”

“Tại sao? Xảy ra chuyện gì?” Vừa nghe nói là luật sư, đầu tiên Lý Ninh Hạ theo bản năng nghĩ tới lên tòa

án, cậu nhất thời khẩn trương.

“Không có gì,” Niếp Thịnh Lâm vỗ về Lý Ninh Hạ, “Anh muốn tặng cho em một món quà nhỏ. Chuyển tới trên danh nghĩa của em. Cần em ký tên.”

“Ký tên cái gì?” Lý Ninh Hạ không rõ.

Niếp Thịnh Lâm chính là đem nhà hàng “Thượng Lâm Hình Uyển” chuyển sang danh nghĩa của Lý Ninh Hạ.

“Đây là của một chút tâm ý của anh, em cùng bạn bè khi muốn gặp mặt nhau, cũng có một nơi riêng tư để dùng cơm. Nhà hàng được công ty chuyên môn phụ trách việc hoạt động hằng ngày, em không cần quan tâm nhiều, có rảnh thì ngẫu nhiên tới một vài lần cũng được.”

Lý Ninh Hạ trở mắt nghe.

Niếp Thịnh Lâm tiếp tục nói: “Tương lai, lúc em mở quán bar, nói cho anh biết, anh cũng muốn làm cổ đông.”

Có nên hay không chấp nhận món quà này, Lý Ninh Hạ hiện tại không thể nghĩ thông suốt được. Nghe thấy Niếp Thịnh Lâm nói đến việc làm cổ đông quán bar, cậu nói: “Có thể cho anh nhập cổ phần, nhưng mà không cho anh tới quán bar làm việc.”

Niếp Thịnh Lâm vừa nghe kỳ quái nói: “..... Vì cái gì?”

“Em sợ anh bị người khác cướp đi!” Lý Ninh Hạ trả lời thực rõ ràng.

“Ai dám nha, anh đã lão không đi nổi rồi.” Niếp Thịnh Lâm cười đến thập phần ôn nhu, cầm tay Lý Ninh Hạ nói.

“Lão không đi nổi thì cũng là của em!”

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tieu-khu-that-hao-lau>